Omraam Mikhael Aïvanhov

EGREGORUL PORUMBELULUI PĂCII

Fiecare grupare, fiecare mişcare religioasă, politică, artistică, fiecare ţară, formează un „egregor”. Un egregor este o fiinţă psihică emanată de o colectivitate, formată din gândurile, dorinţele, fluidele tuturor membrilor care lucrează în acelaşi scop. Fiecare egregor are culorile sale, formele sale particulare: pentru Franţa, cocoşul, pentru Rusia, ursul, etc...

Dar nici cocoşul, nici ursul, nici tigrul sau dragonul nu vor rezolva problemele lumii întregi. Adesea, egregorurile se opun unul altuia în lumile subtile; anumiţi clarvăzători văd aceste ciocniri de egregoruri şi puţin timp, după aceea, războaiele izbucnesc pe pământ între oameni... Trebuie, deci, ca acum întreaga omenire să formeze egregorul porumbelului care aduce pacea.

Cap. 1 - Pentru o mai bună înţelegere a păcii

Am asistat într-o zi la o dezbatere publică despre pace. Multe personalităţi cu înaltă calificare, instruite, inteligente, simpatice, amuzante chiar, au luat cuvântul. Mulţumită lor, am aflat că pacea este starea cea mai favorabilă pentru toată omenirea, în timp ce războiul este cel mai mare rău. Într-adevăr, am fost încântat, mi-am spus chiar: ***„Fiindcă am înţeles, în sfârşit, binefacerile păcii, este evident că omenirea va fi salvată!”***

Dar aş fi vrut, totodată, să aud în ce manieră se va instala această pace. Mai mulţi vorbitori şi-au expus proiectele. Unul dintre ei a propus înființarea unei poliții mondiale care ar împiedica ţările să poarte război. Ideea e minunată, dar cum s-o pui în practică? Acest proiect m-a dus cu gândul la fabula lui La Fontaine unde șoarecii ţineau sfat pentru a găsi mijlocul de a se apăra de pisică. După multe discuţii, cel mai bătrân şoarece prezenta soluţia: trebuie, spunea el, să agăţăm un clopoțel la gâtul pisicii şi în acest fel o vom auzi venind de departe. Această soluţie minunată a fost primită cu aplauze. Din nefericire, nu se va găsi niciodată şoarecele, atât de curajos pentru a agăţa clopoțelul la gâtul pisicii. Exact acest lucru se întâmplă cu proiectul poliţiei mondiale. Unde se găseşte o forţă internaţională îndeajuns de cinstită şi imparţială pentru a îndeplini această funcţie, şi apoi cum s-o impunem celorlalte naţiuni?

Un alt vorbitor a explicat că pacea nu se va obţine decât prin federalism, şi s-a lansat în tot felul de teorii din care nimeni n-a înţeles mare lucru. Un al treilea a luat cuvântul pentru a acuza Statul de a abuza de puterea sa şi de a transforma pe cetăţeni în sclavi... În fine, după ce am ascultat încă mulţi vorbitori, am fost obligat să conchid că pacea nu va putea veni prea repede, întrucât nimeni nu o înţelege şi nu ştie cu adevărat ce este.

Numai un punct de vedere iniţiatic poate lămuri problema, căci pentru a realiza pacea, trebuie să ai o bună cunoaştere a fiinţei omeneşti. Veţi spune: ***„Oh, fiinţa omenească, o cunoaştem!“*** Nu, nu se cunoaşte încă structura sa psihică cu diferitele ei corpuri subtile, care au fiecare nevoi bine definite, aspiraţii de satisfăcut. Şi mai ales nu se cunoaşte fiinţa

omenească aşa cum am prezentat-o noi, cu cele două naturi ale sale, Eul inferior şi Eul superior, **Personalitatea** şi **Individualitatea**... Ei bine, atât timp cât cei care doresc pacea nu cunosc această ştiinţă, pacea nu va veni niciodată în lume. Pentru moment, se pot observa peste tot oameni înverșunați acuzându-se reciproc de a fi factori de război. Astfel îşi imaginează ei că lucrează în favoarea păcii. Pentru unii, cei bogaţi sunt vinovații, pentru alţii, sunt intelectualii, oamenii politici şi savanţii. Credincioşii acuză pe cei care nu aparţin bisericii lor că sunt eretici care duc omenirea la pieire, iar necredincioșii îi acuză pe credincioşi de fanatism... Observaţi şi veţi vedea că întotdeauna prin suprimarea a ceva exterior lui, lucruri sau oameni, fiecare crede că poate instala pacea în lume. Şi aici e greşeala. Chiar dacă s-ar suprima armata şi tunurile, a doua zi oamenii vor inventa alte mijloace pentru a se ucide.

Pacea este o stare interioară şi nu se va obţine niciodată suprimând ceva ce ar veni din exterior. Cauzele războiului trebuie suprimate mai întâi în interiorul fiecăruia. Să luăm un exemplu simplu. Un om consumă la o masă bogată cârnaţi, jambon, pui, udaţi din belşug cu vin bun. După masă îşi spune: ***„Acum voi căuta un loc liniştit pentru odihnă”.*** Găseşte, în sfârşit, un loc liniştit, dar în sinea lui simte ceva care începe să se mişte. Ia o ţigară, fumează, apoi se întinde gândindu-se că ar fi plăcut să aibă o femeie frumoasă lângă el. Unde să o găsească? La vecin, bineînţeles. Există un zid, dar acesta nu înseamnă nimic, el sare peste el. Vă închipuiţi urmarea poveștii... Nu mai este cazul să vorbim despre pace!...

Pacea nu este o stare pe care o putem obţine mecanic. Dacă veţi căuta pacea menţinând în voi

condiţii de tulburare şi excitare, nu o veţi găsi niciodată.

Pacea este un rezultat, o consecinţă, ea determină ca toate funcţiile şi activităţile interioare şi exterioare ale omului să fie perfect echilibrate şi armonizate. Trebuie, deci, să cunoaştem mijloacele şi metodele capabile de a produce pacea, şi aceasta este o ştiinţă întreagă.

Din momentul în care întreţine în el anumite dorinţe, anumite pofte, omul, orice ar face, nu poate să fie în pace, căci prin aceste dorinţe şi pofte a introdus în forul lui interior, deja, germenul dezordinii. Să luăm exemplul unui hoţ: automat, el gândeşte că poate a fost văzut de cineva şi nu se poate opri să-şi închipuie tot ceea ce i s-ar putea întâmpla: va fi urmărit, arestat, închis... Nu este sigur că nu a fost văzut de cineva, că nu a lăsat câteva urme sau că nu a făcut câteva gesturi care pot dezvălui pungăşia sa, şi nu mai este liniştit: pierde pofta de mâncare, somnul, şi nu gândeşte decât să se ascundă.

Un altul a împrumutat bani promiţând să-i înapoieze, dar cum este incapabil să se abţină puţin pentru a aduna această sumă, nu îi înapoiază, şi iată-l urmărit de creditorul său, de care nu mai ştie cum să scape...

Un altul aruncă câteva cuvinte grele şi jignitoare unui prieten şi îşi face astfel un duşman.

Iată, încă o dată în plus, cum se evaporă pacea. Inutil să continui, se pot găsi sute de exemple. Ei da, oamenii fac întotdeauna proba unui talent nemaipomenit în a-şi pierde pacea.

Dacă aveţi o haită care latră în spatele vostru pentru că aveţi datorii, pentru că aţi furat, prădat, sau pentru că nu v-aţi ţinut promisiunile, cum mai vreţi,

atunci, să aveţi pace? ***„Fugind de creditorii mei”,*** veţi răspunde. De acord, dar creditorii care sunt în voi, îndoielile, remuşcările care vă urmăresc, cum să fugiţi de ele? Argumentând astfel, înseamnă să fii lipsit de ştiinţa şi cunoştinţele veritabile. Nu vă amăgiți cu iluzii, gândul nu vă va lăsa deloc în pace. În aparenţă este foarte uşor să obţii pacea: este suficient să mergi pe piscul muntelui unde domnesc linişte şi singurătatea. Dar, iată, ca şi aici omul nu găseşte pacea. Pentru ce? Pentru că a luat cu el un tranzistor în cap, da, un tranzistor de care nu se separă niciodată şi care merge în continuu... Şi ce aude... Adesea, acest tranzistor este conectat la staţiile infernului unde se află, de asemenea, muzică, dar ce fel de muzică, ce vacarm. Şi totuşi este acolo pe piscuri, e linişte. Da, exteriorul este calm, dar interiorul, acolo furtunile şi uraganele bântuie. Atunci, cum să obţinem pacea?

Toată lumea ştie că trupul omenesc este constituit dintr-un mare număr de organe legate între ele. Fiecare face o muncă specifică, dar toate trebuie să fie în concordanţă, în armonie, dacă nu, vor apare dezordini sau, ceea ce în muzică numim disonanţe. Omul nu poate fi în bună sănătate şi pace decât cu condiţia ca toate organele sale să lucreze dezinteresat, impersonal, pentru binele organismului întreg. Dar această sănătate, această pace nu sunt încă decât stări pur fizice.

Pentru a avea pacea sufletului şi a spiritului trebuie mers mult mai sus, trebuie ca toate elementele care constituie celălalt organism, organismul psihic, să vibreze de asemenea la unison, fără egoism, fără dezacorduri, fără idei preconcepute, ca şi organele organismului fizic. Pacea este, deci o stare de conştiinţă superioară. Numai că, deoarece ea este

dependentă de sănătatea organismului nostru şi cele mai mici necazuri care apar pot compromite armonia noastră psihică, trebuie ca, aceste două organisme, fizic şi psihic, să fie în armonie, pentru ca pacea să se instaleze complet.

Pacea aşa cum este înţeleasă, în general, nu este pacea veritabilă. Dacă, timp de câteva minute sau ore nu simţiţi în interior agitaţie sau necaz, aceasta nu este pace, căci nu este o stare durabilă. Adevărata pace, odată instalată nu o mai puteţi pierde. Da, pacea nu înseamnă numai să te simţi bine, calm şi fără griji un moment, este ceva mult mai profund, mai preţios...

Pacea, v-am spus-o, este un rezultat. Când instrumentele unei orchestre sunt perfect acordate, când toţi muzicienii, lucrând cu toate puterile şi cunoscând şeful care îi dirijează, îl iubesc şi i se supun, atunci rezultă o extraordinară armonie. În fiinţa omenească, pacea este, de asemenea, o armonie, un acord perfect între elemente, forţe, funcţii, gânduri, sentimente, activităţi.

Această pace profundă, inexprimabilă, este foarte greu de obţinut pentru că îţi trebuie pentru aceasta voinţă, răbdare, dragoste şi o mare ştiinţă. Atunci când discipolul începe să înveţe şi să înţeleagă natura şi proprietăţile fiecărui element, gând, sentiment, dorinţă, în scopul de a nu introduce niciodată în el ceea ce ar putea tulbura armonia sa interioară, şi în fine, atunci când reuşeşte să elimine din organismul său tot ceea ce nu vibrează la unison, atunci şi numai atunci obţine pacea.

Dacă fumaţi, dacă mâncaţi şi beţi orice, introduceţi în organismul vostru anumite elemente nocive care vă îmbolnăvesc şi nu veţi putea avea pace.

Dacă vă dor dinţii, dacă aveţi colici sau palpitaţii, cum vreţi să aveţi pace? Aţi introdus în voi particule care provoacă obstrucții sau fermentaţii şi trebuie acum să le eliminaţi. Aceeaşi lege operează pe partea psihică. Atât timp cât ignoraţi natura sentimentelor voastre, a gândurilor, dorinţelor, pasiunilor, instinctelor, şi le respiraţi hrănindu-vă din ele, fără a şti dacă vă fac bine său rău, nu veţi avea niciodată pace.

Pacea este, deci, consecinţa unei ştiinţe profunde asupra naturii elementelor cu care omul se hrăneşte în toate planurile. Şi cu această ştiinţă, bineînţeles, aşa cum mi-am spus, trebuie o mare atenţie, o voinţă puternică pentru a nu lăsa niciodată să apară elemente perturbatoare. Dacă iniţiaţii dau o asemenea importanţă purităţii, este pentru că ei au verificat demult că, la cea mai mică impuritate în corpul lor fizic, în sentimentele sau gândurile lor, pierdeau imediat pacea.

Pacea, mi-am spus-o deja, este rezultatul unei armonii între toate elementele care constituie omul: spirit, suflet, intelect, inimă, voinţă şi corpul fizic. Şi dacă este aşa de greu de obţinut, este pentru că aceste elemente sunt rar în armonie. Un om are gânduri lucide, inţelepte, dar iată că inima sa unde a alunecat, un sentiment inferior, îl împinge să facă nebunii. Sau, este animat de cele mai frumoase dorinţe, însă voinţa sa e paralizată.

Cum vreţi ca între aceste contradicţii să se simtă în pace? Pacea este ultimul lucru pe care omul îl poate obţine. Dar când, după tot felul de suferinţe şi lupte, de eşecuri şi victorii, ajunge, în sfârşit, să facă să triumfe natura să divină asupra tuturor revoltelor şi vacarmelor naturii sale inferioare, atunci şi numai atunci poate găsi pacea. Mai înainte, se întâmplă poate, să trăiască

minute delicioase, dar aceasta nu va dura. Şi astfel auzim mulţi oameni plângându-se***: „Mi-am pierdut liniştea, pacea.”***

Pacea, veritabila pace, este imposibil de pierdut. Se pot produce, din când în când câteva agitaţii, dar nu sunt decât mişcări superficiale: în interior, în profunzime pacea există.

Este ca oceanul a cărui suprafaţă este tot timpul agitată de valuri şi spumă, dar departe de suprafaţă, în profunzime, domneşte pacea. Când aţi ajuns să aveţi în voi adevărata pace, tulburările care se pot produce la exterior nu vă mai ating, vă simţiţi protejaţi ca într-o fortăreaţă. Se spune în Psalmul 91: **„Domnul este locul meu de adăpost şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare”.** Turnul de scăpare, este Eul superior.

Atunci când veţi atinge acest punct, piscul fiinţei voastre, atunci veţi cunoaşte pacea. Această pace este o senzaţie divină, inexprimabilă. Dar, înainte de a ajunge la această stare, câte victorii va trebui să obţineţi asupra tendinţelor voastre inferioare.

Pacea provine, deci, dintr-o armonie, dintr-o consonanţă absolută între toţi factorii şi elementele care constituie fiinţa omenească. Aş adăuga: această armonie nu poate exista decât atunci când toate elementele sunt purificate. Dacă ele nu se acordă înseamnă ca s-au strecurat în ele impurităţi. Când un om a consumat un aliment care nu îi convine deloc, el nu se simte bine, devine irascibil: dar dacă ia un purgativ, totul e în ordine. Impurităţile disturbă pacea. Deci, pentru a obţine pacea, primul lucru este să lucrezi pentru purificare, să elimini toate materialele care împiedică buna funcţionare a intelectului, a inimii şi a voinţei. Un veritabil Iniţiat a înţeles numai un

singur lucru: că esenţialul, este de a deveni pur, pur ca un lac de munte, pur ca cerul albastru, pur precum cristalul, pur ca lumina soarelui... Cu această puritate va putea obţine tot restul. Evident, nu se poate realiza aşa uşor puritatea, dar cel puţin trebuie înţeleasă, după aceea iubită şi dorită din toată fiinţa, şi în sfârşit încercat a fi realizată.

Când se produc dezordini în corpul fizic, în inima voastră sau în gândire, să ştiţi că aţi absorbit elemente impure, şi impure poate însemna simplu: străine. Impurităţile sunt materiale nedorite, pentru că sunt străine organismului uman. Aceste materiale nu sunt, poate, impure prin ele însele, dar sunt considerate impure pentru că prezenţa lor în organism provoacă perturbaţii. Sunt deci nocive, şi trebuie eliminate. Dacă sunteţi bolnav sau chinuit, este pentru că aţi permis unei impurităţi să între în voi sub forma unui gând, sentiment sau altceva.

Fiecare impuritate, fie în planul mental, fie în planul astral sau în planul fizic, aduce necazuri. Şi când spun „necazuri”, răul este încă mai mic, pentru că impurităţile pot, de asemenea, produce otrăvirea, intoxicarea şi chiar moartea.

Este deci necesară purificarea în toate planurile: în planul fizic prin băi, curăţenie, posturi, etc, şi în planul psihic prin rugăciune, meditaţie şi alte exerciţii spirituale. Numai în aceste condiţii veţi obţine pacea veritabilă.

Când omul va ajunge să fie destul de vigilent pentru a-şi păstra intact regatul, acest regat care îl reprezintă pe sine insuşi, atunci numai va obţine o pace stabilă şi durabilă. Şi ce va reprezenta această pace? O fericire de nedescris, o simfonie fără sfârşit, o stare de conştiinţă sublimă unde toate celulele se

scaldă într-un ocean de lumină, înoată în ape vii şi se hrănesc cu ambrozie... Trăieşte dar, într-o astfel de armonie încât tot Cerul se reflectă în el, începe să vadă toate splendorile pe care nu le-a văzut înainte, pentru că era prea îngrijorat, prea agitat şi pentru ca privirea sa interioară şi chiar exterioară, nu se putea fixa spre lucruri pentru a le vedea. Singură pacea permite de a vedea şi înţelege prezenţa realităţilor subtile, de aceea Iniţiaţii, care au ajuns să guste pacea veritabilă, descoperă minunile universului.

Majoritatea oamenilor nu caută decât ceea ce este trecător, iluzoriu şi care le va aduce decepţii şi necazuri. Dar este greu pentru ei să înţeleagă aceasta. Pentru a înţelege, trebuie să suferi, să fii decepţionat... Trebuie cu adevărat să atingi limita, disperarea, pentru a înţelege că ceea ce ţi-ai dorit nu aduce nici pacea, nici împlinirea, nici gloria, nici puterea, nu aduce nimic. Dar, este imposibil a explica aceasta tuturor acelor care sunt încă tineri. Trebuie să fii vârstnic, foarte vârstnic interior sau exterior, pentru a te ataşa la singurele bogăţii eterne. Cel ce este tânăr se joacă încă cu păpuşi, soldaţi de plumb şi castele de nisip; vârsta nu îi permite să se preocupe de lucruri serioase, dar când se va maturiza va abandona totul pentru realizări grandioase şi va cunoaşte pacea.

Pacea se instalează numai când toate celulele vibrează la unison într-o idee sublimă şi dezinteresată. De aceea înţelepţii au dreptate când spun că nu veţi putea cunoaşte pacea atât timp cât nu veţi introduce în celulele voastre, în toată fiinţa, gânduri de dragoste, mai precis compasiune, generozitate, iertare, abnegaţie. Nu veţi putea, căci numai aceste gânduri aduc pacea. Când aveţi ceva de reproşat aproapelui vostru, când nu îl veţi putea ierta şi vă veţi chinui

pentru a şti cum să vă răzbunaţi... sau atunci când cineva v-a împrumutat bani şi vă gândiţi tot timpul că va veni să-i ceară, nu este posibil să obţii pacea, aceste gânduri fiind prea personale, prea egoiste. Şi chiar dacă sunteţi liniştiţi pentru câteva minute sau ore, nu este încă pace, este puţină odihnă, o acalmie (acest fel de pace îl pot obţine chiar şi oamenii răi), după care, din nou, sunteţi luaţi de grijile şi neliniştile voastre.

Pacea veritabilă este o stare spirituală care nu poate fi pierdută odată obţinută. Când aveţi dorinţa de a împlini voinţa Domnului, adică de a deveni un binefăcător al umanităţii, de a iubi pe toţi oamenii, de a-i servi, ierta, această idee face să vibreze la unison toate particulele fiinţei voastre şi în acel moment veţi gusta pacea. Şi acea pace, când o veţi obţine, vă urmăreşte peste tot: aţi simţit-o ieri, astăzi este încă acolo, toată ziua... şi mâine, de cum v-aţi sculat, ea va aşteaptă.

Sunteţi uimiţi să constataţi că nu mai aveţi nevoie de a face eforturi pentru a o găsi. Înainte, pentru a vă linişti, eraţi obligaţi să vă concentraţi mult timp, de a vă ruga, cânta sau chiar de a lua câteva tranchilizante, acum nu mai este necesar, pacea este acolo, în voi.

Lucraţi, deci, mult timp asupra acestei idei, de a iubi, de a face bine, de a ierta totul... până când ea va deveni atât de puternică încât să umple toate celulele voastre care vor începe să vibreze la unison cu ea. Atunci pacea nu vă va mai părăsi deloc, şi chiar dacă anumite evenimente vă vor tulbura, privind în voi înşivă veţi descoperi că pacea este acolo, orice s-ar întâmpla. Căci, nu mai este ca înainte, o linişte, un calm fabricat, impus, care nu durează decât timpul

eforturilor voastre pentru a o menţine... Este o stare care face parte, să-i spunem aşa, din noi.

Aţi văzut animalele sălbatice? Cât timp îmblânzitorul este acolo, ele par a se înţelege, dar imediat ce acesta pleacă, ele se aruncă din nou, unele contra altora pentru a se sfâşia. Şi copiii într-o sală de clasă: atât timp cât profesorul este acolo, ei stau liniştiţi la locurile lor, dar când acesta iese, ei se agită, strigă, se ciondănesc. La fel se întâmplă cu celulele organismului: atât timp cât faceţi eforturi pentru a le stăpâni, ele acceptă să se calmeze puţin, dar imediat ce lipsiţi, adică vă gândiţi în altă parte, necazurile reîncep. Trebuie deci, să vă ocupaţi de ele, să calmaţi, să curăţaţi, să le hrăniţi, ca şi cum ar fi copiii voştri, elevii voştri. Da, şi atunci când veţi ajunge să le instruiţi, când ele vor şti foarte bine să-şi facă treaba fără certuri şi discuţii între ele, atunci pacea va veni.

În tot cazul, să nu vă închipuiţi niciodată că schimbând locuinţa, prietenii, profesia, cărţile, ţara, religia... sau femeia, veţi avea pacea. Pacea nu depinde deloc de aceste schimbări. O mică linişte, un răgaz, da, dar imediat după acestea, acolo unde veţi fi, alte frământări vă vor asalta, pentru că nu aţi înţeles că pacea depinde numai de o schimbare în modul de a gândi, simţi sau acţiona. Schimbaţi aceasta şi chiar dacă veţi rămâne în aceleaşi locuri, în aceleaşi dificultăţi, veţi avea pacea. Pentru că pacea nu depinde exclusiv de condiţii exterioare, pacea vine din interior şi ea ţâşneşte, vă invadează în ciuda turbulențelor şi trepidaţiilor din lumea întreagă. Este ca un fluviu care coboară din înalt. Şi când posedaţi această pace, sunteţi capabili de a o revărsa, de a o răspândi ca ceva real, grăitor, faceţi o muncă asupra lumii întregi aducând şi altora pacea.

Câţi oameni nu spun acum că lucrează pentru pacea lumii dar, în realitate, ei nu fac nimic pentru ca această pace să se instaleze cu adevărat? Cuvinte numai... Ei crează asociaţii în favoarea păcii, dar numai pentru a se vedea, invita, pentru a primi decoraţii. Viaţa lor însă nu este o viaţă pentru pace. Ei nu s-au gândit niciodată că mai întâi toate celulele corpului lor, toate particulele fiinţei lor fizice şi psihice trebuie să trăiască după legile păcii şi armoniei, înainte de a emana acea pace pentru care, pretind ei că lucrează. În timp ce scriu despre pace şi se adună pentru a vorbi despre pace, ei continuă să alimenteze războiul în ei, căci sunt, fără încetare, pe cale să lupte contra unui lucru sau altul. Atunci, ce fel de pace pot ei să ne aducă? Pacea, omul trebuie mai întâi s-o instaleze în el insuşi, în actele lui, în sentimentele şi gândurile sale. Numai în acel moment el lucrează cu adevărat pentru pace.

Cap. 2 - Avantajele unificării popoarelor

Câte ţări mari, care formează acum o unitate, erau formate nu cu mult timp în urmă, din state separate care se războiau între ele. Într-o zi ele au înţeles ca unitatea era preferabilă şi, după ce s-a făcut, ele au devenit veritabile puteri. Dar este încă o etapă insuficientă, căci fiecare din aceste ţări ce reprezintă realmente o putere reală, simte că vecinul îi face concurenţă: este neliniştită, celălalt la fel, şi iată-le deci pregătindu-şi armamentele. Atunci, cum credeţi că se va sfârşi aceasta? Printr-o distrugere reciprocă.

Toate ţările trebuie să înţeleagă deci că a venit momentul pentru o unitate mult mai vastă, mult mai largă: toate statele de pe Pământ trebuie să se

unească şi această unificare, ca şi în organismul uman, va produce sănătatea, bunăstarea, forţa. Omenirea n-a ajuns încă să fie sănătoasă: ea este bolnavă, canceroasă pentru că filozofia separării domneşte peste tot. Fiecare încearcă să lucreze numai pentru ţara sa, pentru familia sa, pentru el însuşi. Ei bine, această tendinţă va crea mereu complicaţii şi războaie, căci în această împărţire vor există totdeauna interesele unora sau altora care vor fi rănite. Trebuie acum simplificate lucrurile, convinse ţările lumii întregi că, dacă acceptă să se unească, toţi oamenii vor trăi mult mai bine: nimănui nu-i va lipsi nimic, toţi vor trăi în abundenţă, liberi să călătorească, să se întâlnească, să se iubească, să se distreze, să creeze.

În trecut, când omul nu era în stare să-şi lărgească orizontul conştiinţei în afara intereselor castei sale, tribului sau naţiunii sale, ideile de separare îşi aveau raţiunea lor de a exista. Chiar mari Iniţiaţi, ca Moise, de exemplu, au întreţinut aceste idei, că trebuie luptat împotriva popoarelor străine, şi Moise însuşi lua parte la aceste războaie. În acea epocă era imposibil de a face înţeleasă dragostea fraternă şi necesitatea unei familii universale. Dar acum, este altfel, şi cu rapiditatea mijloacelor de comunicare şi informare, pământul a devenit, deodată, atât de mic încât este momentul pentru oameni să înţeleagă că trebuie să suprime frontierele şi să se unească, pentru ca lumea întreagă să devină o familie. Se duce război, dar pentru a apăra ce? Priviţi cum toţi se încăpăţânează să apere o stare de lucruri care este destinată dispariţiei. Curând vor fi ruşinaţi să descopere cât de mărginit era punctul lor de vedere.

Totuşi, la ora actuală se constată că o întreagă muncă se încheagă în conştiinţe, şi veţi vedea cum se

va intensifica, graţie, dacă nu adulţilor, atunci tinerilor. Căci deja, se observă cum tinerii îi obligă pe adulţi să-şi lărgească concepţiile, să renunţe la rasism, naţionalism, la intoleranţă: ei nu mai pot suporta aceste idei înguste care sunt la originea tuturor războaielor. Da, vine un tineret care va zdruncina din temelii totul în lume: atât în Rusia cât şi în America, el va săvârşi o revoluţie formidabilă.

Conducătorii politici îşi închipuie, de multe ori, că destinul unei ţări este în mâinile lor. Poate, câtva timp, pot să aibă această iluzie, dar aceasta nu durează. Toţi aceia care au crezut că totul depindea de ei au sfârşit rău. Tiranii sfârşesc întotdeauna rău: fac să cadă câteva capete, şi apoi într-o zi, va cădea capul lor, într-o manieră sau alta. Căci, în realitate, nu oamenii cât de puternici ar fi ei dirijează destinul omenirii, ci foarte înalte Entităţi invizibile care observă şi controlează cursul evenimentelor.

Priviţi toate aceste imperii formidabile care au făcut să tremure lumea, şi care au dispărut, îngropate în pulbere sau în nisipurile deşertului. Da, există alte Inteligenţe, alte Forţe care lucrează într-un scop pe care noi nu îl cunoaştem. Trebuie deci ca oamenii să încerce să înţeleagă şi să fie mai smeriţi, dacă nu, mai devreme sau mai târziu, îşi vor sparge capul. Chiar şi societăţile secrete care credeau că vor domina lumea, n-au ajuns niciodată s-o facă, şi multe dintre ele au şi dispărut astfel. În timp ce, acei care urmează proiectele Divinităţii, marii Iniţiaţi, chiar dacă au fost adesea călcaţi în picioare şi masacraţi, idealul lor, acesta n-a dispărut niciodată. Căci proiectele Divinităţii înseamnă totdeauna mântuirea omenirii, eliberarea, fericirea sa, şi ele se vor realiza!

Dragii mei fraţi şi surori, Fraternitatea Albă Universală este aici pentru a reaminti oamenilor că sunt copiii aceluiaşi Tată, Dumnezeu, care le dă viaţă, şi a aceleiaşi Mame, natura. Atunci, pentru ce să se măcelărească? Pentru ce să lupte unii contra altora? Este monstruos, lipsit de sens. Vedeţi, nu putem obiecta cu nimic la aceasta. Acceptând acest adevăr, nu mai putem continua să ne separăm, să ne detestăm, nu este logic. Trebuie să trăim în concordanţă cu acest adevăr, sau atunci trebuie decis să-l refuzăm, va fi mai corect aşa. Când nu ai nici acelaşi tată, nici aceeaşi mamă, în cel mai rău caz este permis a te lupta, dar să faci ca mulţi creştini care, afirmând această credinţă, se măcelăresc între ei şi îi măcelăresc şi pe alţii, atunci aceasta nu mai merge, este o contradicţie formidabilă!

Dumnezeu este deasupra consideraţiilor despre rase, naţionalităţi sau popoare. El dă viaţă tuturor. El nu i-a creat pe oameni pentru a fi, înainte de toate, arieni sau semiţi, slavi sau arabi, chinezi sau americani, El i-a creat, atâta tot. Doar ei, din cauza condiţiilor lor de evoluţie, n-au putut face altfel decât să se împartă în clanuri, familii, societăţi, ţări. Dar într-o zi toate aceste distincţii care provoacă atâtea ostilităţi vor dispare, şi oamenii se vor simţi toţi cetăţeni ai lumii. Iată ce este de salutat şi de dorit. Care este omul politic să pretindă contrariul? Să vină să mă găsească şi îi voi arăta matematic, ştiinţific, istoric că anumite moduri de a vedea lucrurile sunt perimate.

Cu câteva decenii în urmă, francezul care ar fi îndrăznit să preconizeze o reconciliere cu germanii ar fi fost împuşcat. Acum, când este o idee dobândită, nu se mai împuşcă nici francezii, nici germanii; ei îşi întind

mâinile, îşi fac vizite, se iubesc şi chiar aduc pe lume grămezi de mici franco-germani. Atunci, de ce n-ar fi o reconciliere între toate celelalte popoare? Germanii şi francezii au devenit prieteni, bine, am înţeles, dar aceasta n-a schimbat mare lucru: alţi duşmani aşteaptă la pândă momentul de a-i înghiţi. Trebuie deci făcută o unitate mult mai vastă pentru a putea scăpa cu adevărat de toate pericolele. Dacă nu, sărmanii oameni, nici armele, nici diplomaţiile lor nu îi vor salva. Dar în curând, în faţa ameninţărilor care vor plana peste omenire, toţi vor fi obligaţi să-şi întindă mâna.

Evident, Marte, instinctul de agresivitate va exista totdeauna, de aceea omul va simţi tot timpul nevoia de a se lupta şi de a obţine victorii. Scopurile şi mijloacele se vor schimba, dar nevoia, tendinţa nu vor dispare. Omul are dreptul de a declara război lumii intregi pentru că este o trebuinţă pe care natura a pus-o în el. Da, are dreptul, dar numai cu armele dragostei şi luminii. În viitor, războiul aşa cum există astăzi sub forme atât de devastatoare va dispare: oamenii vor înţelege cât de costisitoare sunt aceste războaie, în toate domeniile, şi vor înceta să se măcelărească. Dar oricum instinctul războinic va persista.

Inteligenta cosmică, ea însăşi, nu vrea ca el să se stingă; oamenii vor continua să se bată, dar sub alte forme şi instigatorul, în loc să-i distrugă pe alţii, le va da viaţa, bogăţia, lumina, dragostea. Şi va fi atât de frumos. Vor exista deci totdeauna bătălii, dar de un alt fel, ca bătăliile care se duc în spaţiu între stele şi sori care îşi lansează fără încetare săgeţi de lumină.

Cap. 3 - Aristocraţie şi democraţie, capul şi stomacul

Nici un regim politic, până în prezent, nu s-a arătat cu adevărat eficace în a aduce popoarelor fericirea şi pacea. Indiferent ce ar reprezenta monarhia, oligarhia, republica etc, nici una n-a adus soluţii cu adevărat definitive. Pentru ce? Pentru simplul motiv că un sistem de guvernare nu înseamnă totul. Atât timp cât indivizilor cărora li se pretinde a se impune, nu au conştiinţa datoriei lor, atât timp cât ei nu ajung să înţeleagă că trebuie să depună toate eforturile pentru a se pune în armonie unii cu alţii, oricare ar fi regimul, vom asista la aceleaşi dezordini, la aceleaşi necazuri, deci, în concluzie la aceleaşi nenorociri.

În vremea noastră, democraţia s-a instalat aproape peste tot în lume. Simbolic, democraţia reprezintă cârmuirea stomacului. Da, poporul, demosul, este stomacul. Ştie oare, poporul cu exactitate ceea ce este bun sau rău? Nu, el este împins de tot felul de dorinţe şi pofte nemăsurate pe care le vrea împlinite. Dovada, acum când i s-au dat toate posibilităţile de a cere, va cere el oare, Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa? Va cere el, lumina şi dragostea? Nu, stomacul nu cere decât mâncare în plus, şi după aceea apar murdării şi pagube peste tot. Poporul nu are încă un ideal superior. Da, fiindcă are nevoie de un cap, de o minte, şi acest cap lipseşte. Bineînţeles, trebuie o minte luminată, dezinteresată, căci, dacă cel ce se afla singur are aceleaşi instincte ca mulţimea care cere, jos, atunci acest lucru nu mai merită osteneala.

„Cereţi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa” a spus Iisus. Şi cum Împărăţia lui Dumnezeu este o monarhie, toate ţările lumii trebuie să fie organizate potrivit imaginii universului al cărui rege este Dumnezeu. Eu nu vreau să spun că, în momentul actual, monarhiile ar fi de preferat republicilor, nu, eu

vorbesc în principiu. Când stomacul este orb, nu trebuie să îi dăm cârmuirea. Şi când capul este nedemn, de asemenea, nu trebuie să i-o acordăm. Deci, vă rog să mă înţelegeţi bine, vorbesc în principiu. Ca poporul să cârmuiască, de acord, dar cu condiţia să fie luminat. Dacă nu este, nu trebuie să conducă. Iar dacă capul, de asemenea, este obscur, ignorant, dur, atunci să nu conducă nici el. De altfel, capul este acela care, adesea, aduce cele mai multe necazuri, nu stomacul. Vorbesc, deci, din punct de vedere simbolic, şi în domeniul simbolicului totul este clar, matematic. A fi un adevărat aristocrat, nu înseamnă numai a purta un nume, strămoşi, titluri de nobleţe, pământuri, ci aţi proba ţie însuţi simţul moral, generozitate, forţa de caracter. Dacă guvernarea democratică a sfârşit prin a învinge aproape peste tot în lume, aceasta este pentru că aristocraţia s-a compromis. Din nefericire, nu înlăturarea regilor, împăraţilor sau ţărilor a făcut automat popoarele mai fericite. Căci mulţi dintre aceia care au preluat puterea, chiar şi în ţările comuniste, repetă crimele vechilor stăpâni. Atunci, din nou va izbucni o revoltă, din nou ei vor fi înlăturaţi, pentru că nu sunt la înălţime: au uitat că au răsturnat monarhia şi nobilii pentru a face să domnească un ideal de fraternitate şi justiţie. cu timpul, uiţi, te materializezi, te degradezi... Ca şi Biserica, care a uitat principiile iubirii pe care Iisus le-a dat, şi care s-a materializat şi ea dea lungul secolelor. Trebuie să se revină acum către această aristocraţie a inimii, a sufletului, care este aceea a Iniţiaţilor, a marilor Maeştri, a tuturor acelor fiinţe luminate care au demonstrat-o. A vorbi despre dreptate şi fericire pentru popor, aceasta nu ajunge. Toată lumea este capabilă să vorbească bine, dar câţi oare, sunt capabili să trăiască şi cele spuse?

Atât timp cât ţările vor avea lideri care nu vor fi luminaţi de flacăra iniţiatică, nimic bun nu va ieşi din deciziile lor. Câteva schimbări în domeniul economic, material, financiar sau politic nu vor fi de ajuns niciodată pentru a rezolva aceste probleme; va fi mereu aceeaşi poveste, mereu acelaşi noroi. Vedeţi, nu s-a înţeles încă ceea ce trebuie schimbat.

Poporul, la Roma, cerea pâine şi jocuri de circ, şi se citează acest detaliu cu adevărat celebru al istoriei romane, ca şi cum nici un alt popor n-ar fi făcut niciodată acelaşi gen de cereri. În realitate, oamenii cer, totdeauna, aceleaşi lucruri, dar sub o altă formă. Ei le-au modernizat, atât, dar sunt aceleaşi: a mânca şi a se distra, pentru aceasta fac greve şi revoluţii. La ora actuală, jocurile de circ sunt cinematograful, televizorul, spectacolul de music-hall, barurile de noapte, meciurile de fotbal, de catch... Nu spectacolele sunt cele care lipsesc. Este întotdeauna aceeaşi fire care are nevoie de distracţie şi pentru care s-au găsit feluri din ce în ce mai numeroase de hrană. Câţi oameni cer Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa? Câţi cer lumina, puritatea, adevărul, bunătatea? Totul se învârte în jurul banului, al hranei şi al plăcerilor.

Printre cererile omeneşti, libertatea este, poate, singura de natură spirituală, dar aşa cum o înţeleg oamenii, înseamnă a avea mai multe posibilităţi de a pierde timpul, de a se distra, a face prostii şi rău lor înşişi şi altora. Cine gândeşte să fie liber pentru a-şi consacra timpul unor lucrări sublime?

Majoritatea luptelor politice şi sociale se rotesc în jurul pântecelui, sexului, lenei şi plăcerii. De aceea, dacă se oferă oamenilor ceea ce ei cer, nu vor face altceva decât să se înfunde în egoism şi pasiuni.

Priviţi numai numărul de cărţi, filme, reviste, spectacole care antrenează acum oamenii în dezordine, anarhie şi haos... Şi ele au succes. Este extraordinar să observi cât de mult are nevoie natura omenească să se hrănească cu această hrană infernală. De aceea, scriitorii, artiştii nu sunt prea vinovaţi dând publicului această hrană: el o caută cu o atare lăcomie, încât ceilalţi caută să i-o procure. Nu este, deci, în întregime greşeala lor, dar, dacă ar fi fost mai conştienţi de responsabilităţile lor, ar fi simţit că nu ar fi trebuit niciodată să coboare pentru a satisface mulţimii poftele şi lăcomiile naturii inferioare. Ar fi rămas pe o înălţime obligând mulţimea să urce pentru a-i atinge, această inteligenţă şi frumuseţe adusă de ei. Reprezentând creierul, ei ar fi trebuit să joace rolul unei adevărate aristocraţii. Dar iată ca ei vor să mulţumească masele, demosul, stomacul, şi, de aceea, acum partea inferioară domină, conduce, face pe grozava, cere...

Pe viitor, va trebui reconstituită o aristocraţie intelectuală, morală, spirituală pentru ca poporul să poată evolua, şi tendinţele care au acaparat puterea, „demosul”, stomacul, sexul trebuie să lase conducerea minţii, care nu va împlini dorinţele acestora.

Dacă veţi întreba natura cum vede ea lucrurile, ea vă va întreba: ***„Iar dumneavoastră, cum veţi echipa un vapor? “*** **Pentru a putea porni, unui vapor îi trebuie motoare, şi aceste motoare împreună cu carburantul lor, pot fi inteligente? Nu, ele propulsează vaporul, atât, dar nu pot vedea, îl pot arunca în stânci, pe un iceberg sau peste alte vapoare, şi iată naufragiul.**

Ah, dar există un căpitan care este inteligent, supraveghează, conduce. Ei bine, eu,

de asemenea, când am făcut omul, i-am dat motoare să-l propulseze, care împroașcă foc, dar i-am dat, de asemenea, un căpitan. Numai ca, dacă acest căpitan a adormit pe undeva, s-a îmbătat şi a lăsat locul gol, vaporul pleacă în derivă!”

Motoarele sunt jos, în cală, în profunzimile vaporului, iar sus, pe punte, adică în frunte, natura l-a pus pe căpitan: cu ochii, urechile, gura, el vede, ascultă, ordonă. De ce oare, capul nu se află între picioare, de exemplu, sau sub ele?... În realitate acolo se afla pentru mulţi, vorbind simbolic. Da, toţi cei care nu vor să judece, sacrifică totul motoarelor şi mintea este batjocorită.

Deci, iată ce trebuie înţeles: motoriştilor care sunt jos, nu le este dat să vadă pentru a conduce operaţiile, ei nu o pot face, acesta este rolul căpitanului. Dar pentru a pune în funcţiune vaporul ei sunt în stare, totul depinde de ei. Ca şi cu poporul, priviţi: fără el, fără munca lui, toată ţara va muri. Nu trebuie deci să-l subestimăm, el reprezintă mijloacele, condiţiile, forţa care sunt absolut necesare ansamblului unui corp. Poporul este acolo pentru a semăna şi recolta, şi fără el va apare foametea. Dar, a-i da funcţiile care sunt ale căpitanului, ale aristocraţiei, nu; punctul său de vedere este prea limitat, este incapabil de a face alegeri inteligente şi să orienteze evenimentele pe calea cea bună. Scuzaţi-mă, dar aşa se întâmplă. Nu este dat celulelor stomacului să instruiască pe alţii şi să-i conducă. Când stomacul şi sexul reclamă ceva, creierul trebuie să gândească şi să selecteze. Înţelepciunea trebuie să-i ghideze şi să-i lumineze pe oameni, şi atunci forţele poporului vor fi acolo pentru a împlini splendorile ei.

Creând omul, Inteligenţa cosmică i-a arătat, prin structura corpului său, cum întreaga viaţă socială trebuie să fie organizată, şi de altfel oamenii au reuşit, prin tatonări, să realizeze ceva ce se apropie de acest model. Dar ce departe sunt încă de perfecţiune. Vor exista, tot timpul, conducători şi conduşi, dar nu totdeauna ei se află la locul potrivit. Ceea ce lipseşte, este adevăratul respect pentru ordinea lucrurilor în omul însuşi şi în societate. Eu, nu mă lupt cu poporul din mine, îl hrănesc, îl îngrijesc, îl curăţ. Ah, da, la mine poporul este foarte îngrijit, dar există o aristocraţie căreia trebuie să i se supună. Eu nu îi permit să cânte ca la revoluţie: *„Aşa, aşa, aşa, pe aristocraţi îi vom spânzura”.* Poporul meu nu cântă asemenea cântece împotriva aristocraţiei, dimpotrivă, o respectă.

Veţi spune: *„Dar este periculos ceea ce ne povestiţi aici. Dacă acum pledaţi pentru aristocraţie şi condamnaţi democraţia, este periculos.”*

Totul este permanent periculos. Când mâncaţi sau beţi, puteţi să vă sufocaţi, otrăviţi şi să muriţi; când iesiţi pe stradă, puteţi fi călcat de o maşină sau, să fiţi loviţi în cap de o cărămidă căzută de pe vreun acoperiş... Trăim în mijlocul pericolelor, dar trebuie să spunem adevărul şi este de preferat, într-adevăr, de a restabili o aristocraţie luminată decât de a se conduce după criteriile şi gusturile unei mulţimi neştiutoare.

Acum, urmăriţi-mă bine: eu nu vorbesc de clase sociale, ci despre principii, eu ştiu foarte bine că în popor se află adevăraţi aristocraţi, fiinţe ce au un ideal şi aspiraţii foarte înalte. Am întâlnit dintre aceştia, nu aveau nici titluri, nici castele, nu aveau nimic, dar prin felul lor de a trăi cu adevărat drept, generos, dezinteresat, erau minunaţi aristocraţi. Începeţi să mă înţelegeţi, nu-i aşa?

În realitate, eu nu sunt nici pentru aristocraţie, nici pentru democraţie, doar pentru ordine, o unitate, o armonie care există în univers şi se reflectă de asemenea şi în corpul nostru.

Da, desigur, dacă Inteligenţa cosmică n-a fixat stomacul pe umeri şi capul între picioare, aceasta pentru că există o motivaţie. Capul este sus, stomacul jos, şi dacă oamenii doresc ca stomacul să fie în frunte şi capul nu se ştie unde, aceasta nu duce decât la dezordine. Trebuie înţeles faptul că există o ordine universală care nu seamănă exact cu ceea ce oamenii doresc să instaleze.

Mulţi ani încă de acum încolo se va menţine starea actuală de lucruri: vor exista republici, democraţii, războaie, devastări, revoluţii... Şi când oamenii, obosiţi, extenuaţi, aproape muribunzi, vor dori o nouă ordine, în acel moment, poate, marii Înţelepţi vor veni să preia destinul omenirii, şi în faţa unei asemenea judecăţi, asemenea splendori, toţi se vor supune şi vor asculta. Poporul iubeşte dreptatea, ordinea şi dacă este incapabil să le facă să domnească, aceasta pentru că, în loc de a alege fiinţe superioare, alege totdeauna pe câţiva dintre membrii săi. Dacă veţi alege un şef printre furnici, va fi totdeauna o furnică: va şti, probabil, să vorbească, să se certe, să înţepe şi să-şi umple „cămara”, dar atât, nu îi puteţi cere să aducă binele omenirii.

Singure, fiinţele de inspiraţie înaltă pot aduce ordinea, pacea şi armonia în lume când, într-o zi această aristocraţie de fiinţe de elită va începe să se facă ascultată, totul se va transforma. Şi poporul insuşi va cere această conducere a celor mai buni. El va vedea că singur, fără lumină iniţiatică îşi riscă dispariţia. Dar, nu uitaţi niciodată că mai întâi în

interiorul vostru este necesară această ierarhie. De aceea trebuie să cereţi Cerului să vă trimită o aristocraţie de fiinţe luminoase pentru a va instrui şi ghida. Aceasta nu va împiedica democraţia să-şi vadă de treburi, dimpotrivă, chiar şi noaptea, căci aceste lucruri sunt indispensabile dacă poporul nu-şi face munca sa: digestia, circulaţia, eliminarea, organismul întreg va fi pierdut... şi aristocraţia la fel.

* *

Ceea ce se întâmplă în om este exact ceea ce se întâmplă în societate: se observă aceleaşi revoluţii, aceleaşi frământări, aceleaşi inversări de situaţii. Câţi regi, care nu erau la înălţimea sarcinii lor nu au fost înlăturaţi de supuşii lor. Ei nu cunoşteau legile teribile ale kharmei şi îşi permiteau să fie cruzi şi nedrepţi. Dar iată că alţii, prin spate, în linişte, pregătesc căderea lor, şi într-o zi vor fi învinşi. Istoria ne-a dat atâtea exemple. Câţi regi n-au fost detronaţi, închişi în temniţe cu puţină apă şi câteva bucăţi de pâine. Şi stăteau acolo, nefericiţi, aşteptând eliberarea, în timp ce alţii, care se agăţau de putere, conduceau în locul lor. Toată lumea cunoaşte acestea, dar câţi, oare, au înţeles că aceleaşi lucruri se întâmplă la fel în viaţa noastră interioară. În interior, „regele” se leneveşte sau se destrăbălează, şi iată că forţele ostile pun stăpânire pe el, îl intemniţează, şi conduc în locul lui...

Trebuie deci ca omul să-şi reia locul în fruntea regatului său, dacă nu, va fi înlocuit de tâlharii şi vagabonzii care sunt în el. Din momentul când nu este nici drept nici cinstit, când nu respectă anumite legi, se produc revoluţii în interiorul lui, şi este răsturnat de monştrii care preiau puterea şi ocupă tronul. El

păstrează, poate, aceleaşi aparenţe, dar în interior nu mai este aceeaşi persoană care era acolo pentru a conduce. De altfel, aceasta se poate observa în anumite cazuri de nebunie. Când cineva spune: *„Sunt Gengis Han”*, sau *„Sunt Iisus”*, sau *„Sunt Napoleon”*, înseamnă că este posedat. Bineînţeles, nici Gengis Han, nici Napoleon, mai ales Iisus, nu se află acolo, dar el sărmanul, nici nu mai ştie unde se află. Dedublarea personalităţii este acum un fenomen cunoscut şi clasat, nimeni nu se mai îndoieşte. Dar ceea ce nu se ştie, este că dedublarea, sau mai bine zis demultiplicarea personalităţii este un fenomen care există în fiecare individ. Căci omul este locuit de milioane de spirite şi entităţi, şi după condiţiile care li se oferă, se manifestă unele sau altele.

Ştiu că pentru unii ceea ce spun este curios. Şi totuşi este adevărat. Omul este locuit de o mulţime de celule ce depind direct de el şi sunt influenţate tot de el. Şi această mulţime îl imită. Dacă omul îşi permite abuzuri, poporul său sesizează şi devine asemenea lui, şi va deveni victima loviturilor de mai târziu. El simte că ceva nu merge bine şi se plânge: *„Ce se întâmplă cu mine? Este revoluţie?”*. În realitate, el şi-a educat rău celulele şi nu mai are nici o putere asupra lor. Atât timp cât omul ignoră faptul că celulele sale sunt mici suflete inteligente, un întreg popor, care este acolo, în el, şi pe care trebuie să-l cunoască şi să se ocupe de el, acesta niciodată nu-l va asculta. Poţi să ceri cât vrei... nimic de făcut.

Voi, n-aţi văzut niciodată problema în felul acesta? Trăiţi ca toată lumea: inconştient. Nu, trebuie să fiţi conştienţi pentru că aveţi o datorie către mulţimea care este în voi. Ea v-a fost dată ca să puteţi realiza multe lucruri cu ea şi nu faceţi decât să-i arătaţi un

exemplu prost. Când trebuie să prezentaţi ceva în faţa altora, în societate, sunteţi impecabili: în gesturi, în cuvinte, în mimică, în vestimentaţie. Dar când sunteţi singur, când nu vă vede nimeni, este altfel, şi vă lăsaţi duşi, fără să gândiţi de această mulţime din voi care vă observă. Atunci aceasta îşi spune: „***Foarte bine, dacă acesta este exemplul pe care ni-l dă, îl vom imita şi vom vedea!”*** Şi vă răstoarnă. În timp ce, dacă ştiţi cum s-o conduceţi, această mulţime este în stare să facă minuni pentru voi.

Da, dacă aţi şti măcar imensitatea acestei mulţimi, cât aţi fi de mândri. Sunt miliarde şi miliarde de creaturi, o populaţie superioară celei de pe pământ. Vă voi spune chiar că există Iniţiaţi care au reuşit să-şi educe aceste entităţi din ei, să le întărească şi să le facă să evolueze, încât ele sunt capabile să muncească în afară, să ajute, consoleze, vindece prieteni, discipoli, sau chiar necunoscuţi... Da, aceste entităţi iau uneori aparenţa Iniţiatului pentru a se prezenta în faţa acestor persoane, de aceea ele cred ca Iniţiatul chiar a venit să le ajute. Deloc, şi este posibil chiar ca Iniţiatul să ştie ultimul că a făcut ceva pentru cutare sau cutare persoană.

Da, prin munca sa inteligentă, conştientă, o fiinţă poate întări anumite entităţi care există în ea, dându-le asemenea posibilităţi, indiferent că ea este incapabilă de a vizita lumea întreagă, încât graţie acestor entităţi poate merge peste tot pentru a lumina semenii şi a pregăti venirea Împărăţiei lui Dumnezeu. Credeţi-mă, este adevărul adevărat, dar un adevăr pe care ştiinţa oficială este departe de a-l bănui. Cât despre a-l accepta, mai bine să nu vorbim. În realitate, posibilităţile omului sunt extraordinare, nelimitate, de nedescris, dar ele depind de gradul său de evoluţie.

Dacă el hotărăşte să se educe, să se domine, să învingă anumite slăbiciuni, aceste posibilităţi sunt acolo, pe drumul său, şi-l aşteaptă. Iar ceea ce va spun eu, toţi Iniţiaţii, toţi Ghizii, de la începutul lumii au spus-o înaintea mea. Eu nu inventez nimic, sunt aici pentru a transmite secretul ştiinţei lor, al puterii lor, şi a vă conduce puţin câte puţin către această splendoare.

Atunci unde este răul, când vă spun că trebuie să vă reluaţi locul vostru de rege? Da, să va stăpâniţi, să vă dominaţi, să ştiţi să renunţaţi la anumite slăbiciuni pentru a scăpa de toate sălbăticiunile care sunt înăuntru... Nu există lucrare mai importantă de făcut decât aceea de a deveni regele vostru însuşi, pentru ca toată această mulţime din interior să înceapă să vă iubească, să vă respecte, să vă asculte. Când vă observă că sunteţi un rege bun, imediat ce îi veţi cere ceva, va porni să vă satisfacă. Când o parte din ea va fi furioasă, îi veţi spune: „Opriţi-vă!” şi imediat se va calma. Altfel, zile întregi veţi aştepta. Se va calma când va dori şi nu veţi putea face nimic.

Trebuie, mai întâi, în voi înşivă să restauraţi aristocraţia păstrând cu stricteţe ceea ce aveţi nobil, pur, luminos. Dar, dacă credeţi că majoritatea oamenilor gândesc să-şi protejeze aristocraţia lor interioară, vă înşelaţi. Pentru un rol într-un film, pentru o poză într-o revistă, sau pentru toalete şi bijuterii, o fată tânără, încântătoare îşi va abandona prospeţimea şi puritatea. Un savant îşi va pune întreaga inteligenţă şi capacitate excepţională în slujba distrugerii, pentru că i s-a propus, în schimb, o sumă fantastică... Atunci, mai poate fi vorba de a-ţi supraveghea aristocraţia, de a o proteja? Nu, ea este vândută, decăzută, murdară. Nu, pentru nimic în lume, pentru orice sumă de bani

sau pentru glorie, un Iniţiat nu va lăsa compromisă aristocraţia sa: el ştie că datorită ei, datorită acestor fiinţe de lumină, inteligenţă şi înţelepciune care trăiesc în el, va obţine într-o zi cerul şi pământul. Tot ceea ce i se poate propune nu seamănă cu această măreţie.

Când vorbesc despre aristocraţie, nu vorbesc decât despre adevărata aristocraţie interioară. Dacă ea reuşeşte să se menţină în vârf, toată mulţimea de celule trăieşte în armonie. Dacă nu, aristocraţia este răsturnată pentru că alţii, instinctele, poftele nemăsurate, viciile, slăbiciunile au preluat puterea. Şi iată că aristocraţii sunt spânzuraţi, ca în cântec!... Aceasta se petrece întotdeauna când aristocraţia interioară nu este la înălţime: aristocraţii sunt spânzuraţi pe undeva şi populaţia conduce.

Adesea, ceea ce vi se întâmpla şi vouă. Bineînţeles, anturajul vostru nu îl va observa, dar dacă veţi întâlni un Iniţiat, imediat el va înţelege situaţia şi vă va spune: „***Dragul meu, de ce ai lăsat lucrurile să ajungă până aici, când ai ajuns un sclav?”*** Şi nici măcar nu ştii cum s-a întâmplat. Ei bine, iată: sau ţi-a lipsit inteligenţa, sau nu ai avut destulă dragoste în inimă, sau nu ai avut suficientă voinţă pentru a lucra şi a te stăpâni. Nu există decât trei explicaţii posibile, nu patru, cinci sau zece cum îşi închipuie oamenii care caută întotdeauna cauzele relelor lor acolo unde nu sunt, adică în exterior: părinţii, societatea, educaţia, lipsa de bani, vecinii, concurenţa... Da, totdeauna cauze exterioare... Dar adevăratele cauze sunt simple, lipsa de inteligenţă, dragoste sau voinţă. Iată cum vede un Iniţiat lucrurile. El ştie că nu în exterior omul trebuie să-şi caute motivaţiile greutăţilor sale, ci numai în viaţa interioară, unde a lăsat dezordinea să se instaleze. Iată de ce prima sa sarcină este de a obţine

alte criterii pentru a vedea mai clar cauzele problemelor sale. Numai în acest fel el va fi în stare să le rezolve.

Cap. 4 - Despre bani

Banul nu este cauza tuturor crimelor aşa cum se crede în general, Banul nu este decât un mijloc, un instrument. Numai omul, prin felul lui de a-şi satisface dorinţele, de regulă pe socoteala altora, face să apară intrigile, luptele, crimele. Eliminaţi banul, puneţi orice monedă în loc, şi atât timp cât omul este stăpânit de slăbiciuni, de dorinţe inferioare, de pasiuni, el se va găsi în faţa aceloraşi probleme.

Deci nu banul este vinovat, ci omul care nu este luminat şi care nu ştie cum să se servească de el, pentru ce motiv şi în ce scop. Banul, în sine, nu este nici bun, nici rău, este neutru.

Dacă posedă o oarecare putere, aceasta pentru că oamenii i-au dat-o. Dacă într-o zi ei vor hotărî să-i ia orice valoare pentru a o da în altă parte, aceleaşi tragedii, aceleaşi seducţii, aceleaşi elevaţii şi aceleaşi căderi se vor repeta. Atât timp cât banului i-a fost conferită valoarea, şi cum această valoare permite satisfacerea poftelor, toţi se concentrează asupra mijlocului de a obţine ceea ce au nevoie sau doresc, este normal, este natural. Dar s-ar putea găsi alte monezi de schimb. Poate, în viitor nu vor mai exista bani: moneda va fi dragostea... da, căci dragostea este o monedă superioară aurului.

Este prea devreme însă ca omenirea să ajungă la asemenea concepţii, şi pentru că banul va rămâne aici încă o perioadă de timp, trebuie învăţat să gândim corect despre el pentru a nu cădea niciodată în greşeli.

Trebuie ştiut cum să privim lucrurile, atâta tot. Nu este rău ca să posezi bani. Cum să-i ajuţi pe alţii, dacă nu ai bani? Aveţi dragoste în inimă, este bine, dar dacă nu aveţi decât dragoste, materialiceşte nu puteţi face nimic pentru a vă ajuta prietenii.

Dar, vă vorbesc ca şi cum ar trebui să vă conving. Oh, la, la, ştiu că nu trebuie să-mi fac griji despre acest subiect: în mintea voastră, toţi veţi fi de acord, că trebuie să aveţi bani.

Da, dar problema este de a şti cum să ne comportăm cu aceşti bani. De câte ori nu v-am spus: luaţi banii, puneţi-i într-o puşculiţă sau buzunar, dar niciodată în cap. Dacă îi veţi privi ca un ideal de atins cu tot preţul, dacă vă vor stăpâni, vă vor aduce multe necazuri şi veţi fi pierduţi.

Daţi bani cuiva, care nu este stăpânul gândurilor, sentimentelor, al dorinţelor sale şi primul lucru care îl va face va fi să se folosească de ei, abuzând, până la degringoladă. Greşeala nu este de partea banului, el vă dă numai posibilitatea de a vă satisface dorinţele: dacă hrăniţi dorinţe urâte în inima voastră, nu banul este vinovat. Luaţi orice alt exemplu, petrolul, cărbunele, gazul... totul e la fel: puteţi să-l folosiţi construind sau distrugând. Şi dacă le folosiţi greşit, nu cei supuşi greşelii sunt vinovaţi, ci voi, care nu purtaţi lucruri frumoase în inimă. Concluzia este că, mai întâi trebuie să vă transformaţi voi înşivă pentru a ajunge să vă serviţi de bani, şi de tot ceea ce posedaţi, numai în scopul elevării voastre şi binelui umanităţii. În ziua când veţi reuşi, chiar dacă sunteţi bogat, nu veţi mai fi doborât: veţi realiza numai operele sublime după care sufletul vostru râvnea de multă vreme.

Lăsaţi banului să-şi joace liniştit rolul său, ocupaţi-vă numai să vă îndreptaţi. De câte ori n-am auzit

oamenii plângându-se: „**Ah, banul este cauza tuturor nenorocirilor!”.** Vorbesc aşa, pentru că nu-l au. Imediat ce-l obţin, totul diferă. Deci, în primul rând ei sunt stupizi nevăzând adevărata cauză a nenorocirilor, şi în al doilea rând, sunt de rea credinţă, două defecte teribile. Trebuie spus numai atât: „**Ah, banul este necesar, minunat, cu condiţia să nu devin sclavul său!”.** Căci, dacă vă ataşaţi prea mult de bani, veţi sacrifica tot ce aveţi mai bun în voi. Şi chiar când veţi avea aceşti bani, deoarece aţi şters cele mai bune calităţi care v-ar fi permis să gustaţi bucuriile şi plăcerile ce vi le-ar fi procurat bogăţia, nu le veţi mai simţi deloc. Iată pericolul: aţi zdrobit în voi ceva, acest element misterios care dă tuturor care îl gustă, savorile cele mai fine, cele mai subtile.

Bineînţeles, este teribil să nu posezi nici bani, nici altceva. Dar dacă vi se dă să alegeţi între două situaţii: să posezi totul sau să pierzi capacitatea de a aprecia lucrurile, sau, dimpotrivă, de a nu avea nimic şi a păstra gustul, cea de-a două situaţie este de preferat, căci atunci când posedaţi gustul, la cel mai mic lucru care vă cade în gură, scoateţi strigăte de bucurie. Dacă trebuie să alegeţi, alegeţi mai bine gustul. Da, a putea păstra gustul, acesta este esenţialul.

Dar acest gust al lucrurilor, numai **lumina** vi-l poate da.

Atunci când găsiţi lumina, indiferent ce faceţi, mâncaţi, vă plimbaţi sau munciţi, simţiţi ca totul ia un gust delicios.

Esenţialul, este deci de a învăţa a lucra cu lumina, de a înţelege ceea ce este lumina, altfel nu veţi înţelege nimic în viaţă. **Totul este în lumină**, şi dacă este un domeniu de aprofundat, acesta este lumina,

ceea ce este ea, cum lucrează şi cum, de asemenea, trebuie să lucrăm noi cu ea.

Şi iată acum, ceea ce ne revelează. Ştiinţa iniţiatică: **aurul nu este altceva decât lumina soarelui condensată în străfundurile pământului de milioane de ani.** Cei ce caută aurul au în interior o intuiţie obscură că el este lumina solară, şi că această lumină conţine viaţă, conţine dragostea... Deci cei care caută aurul au o justificare. Dar cei care îl caută prin intermediul luminii, au o şi mai mare justificare. Da, pentru că ei urmează calea directă pentru a găsi ceea ce alţii caută pe căi ocolite şi adesea periculoase.

Instinctiv, oamenii caută aurul pentru că simt că el conţine un element divin, o chintesenţă ascunsă. **Un Iniţiat nu caută aurul, el caută lumina căci ştie că atunci când va avea lumină, ea se va condensa în el şi el va deveni aur.** Este mult mai bine decât a avea aur în buzunare sau în şifoniere. Veţi spune că n-aţi văzut niciodată un Iniţiat de aur... Aurul său este în interior, este lumina sa, chiar dacă nu o vedeţi***. „Şi ce poate face el cu acest aur?”.*** Dumnezeule, ce ignoranţi sunteţi. Există sus, „magazine” unde cu acest aur el va cumpăra înţelepciunea, bucuria, pacea şi el se simte cu adevărat bogat încât nu se gândeşte decât cum să distribuie aceste bogăţii altora. În timp ce bogăţii, chiar şi cu lingourile lor de aur, putrezesc, mucegăiesc, sunt zdrobiţi, nefericiţi, solitari. Deci acest aur nu este suficient pentru a le asigura fericirea.

Mă înţelegeţi sau nu?... Există realităţi care nu sunt cunoscute şi care trebuie cunoscute, şi nu numai cunoscute dar şi trăite, în asemenea fel încât să se obţină adevăratele comori. Este o întreagă disciplină.

Veţi spune că acestea sunt baliverne? da, dar baliverne care se realizează!

Şi vreţi să ştiţi cum dispune de aurul său un Iniţiat? Un exemplu: când cineva este bolnav, aceasta înseamnă că a comis greşeli şi trebuie să plătească pentru ele. **Dar eu spun entităţilor celeste: *„iubesc pe această persoană, pentru că a făcut lucruri bune pentru Fraternitate. Cât trebuie plătit?”* Şi plătesc eu. Imediat persoana respectivă se vindecă. Ei da, acestea sunt realităţi, se poate plăti pentru cineva cu acest aur şi el se va vindeca.**

Atunci, dragii mei fraţi şi surori, este bine a căuta bogăţia, dar cu condiţia de a o căuta acolo unde se află cu adevărat, în chintesenţa ei, şi nu acolo unde este cristalizată, greoaie şi aproape inoperantă, pentru că acolo ea nu vă poate da esenţialul. Dacă trebuie să transportaţi casele voastre de bani printr-un deşert, veţi spune peste câtva timp: „***Ah, Doamne, dacă cineva mi-ar aduce un pahar cu apă i-aş da toţi banii!”.*** Dar cum nu vine nimeni veţi muri de sete cu aur cu tot.

În timp ce dacă posedaţi celălalt aur, veţi bea, vă veţi potoli setea şi nu veţi muri.

Aveţi bani şi aceşti bani vă deschid toate uşile. În lumea fizică, da, dar celelalte uşi, uşile păcii, fericirii, bucuriei, inspiraţiei, uşile tuturor calităţilor şi virtuţilor rămân închise. La ce vă poate fi de folos să aveţi toate celelalte uşi deschise când cele ale sanctuarului vă rămân închise? Mâncaţi, vă plimbaţi, munciţi fără nici o plăcere. În tot ceea ce faceţi nu găsiţi nici o bucurie: este semnul că uşile spirituale sunt închise. Ei bine, aceasta înseamnă că aţi înţeles viaţa şi valorile ei într-o manieră greşită.

* *

Nu trebuie împiedicaţi oamenii în a căuta bogăţia. Dar cei care o caută trebuie să ştie ceea ce au de făcut pentru a evita de a fi sfărâmaţi de greutăţi griji, angoase, bănuieli. Căci aceasta îi va aştepta dacă nu posedă lumină. Să fie bogaţi, dar fără a cădea în stările negative care sunt fidele urmăritoare ale celor ce se angajează pe acest drum. Să fie bogaţi, dar fără a leza pe alţii, şi mai ales să înveţe să facă să circule aceste bogăţii, să aibă plăcerea de a implica şi alte persoane în ele. Căci a da este un mod de a progresa. Dar există rareori obişnuinţa de a da. Mulţi au bogăţii imense pe care le păstrează pentru ei, şi culmea, sunt nefericiţi. Nu trebuie niciodată ca oamenii să fie împiedicaţi să se îmbogăţească, ci numai a-i învăţa să împartă aceste bogăţii cu alţii.

Nevoia de a acapara a cauzat totdeauna oamenilor divizări şi masacre. Peste tot, chiar în familii unite, câte tragedii nu s-au întâmplat în probleme de moşteniri. Totdeauna lăcomia domină, şi iată de ce lumea nu îşi poate depăşi necazurile. Toate războaiele au la origine nevoia de a avea ceva în plus. Mobilul este întotdeauna de a lua ceva vecinului: bani sau pământuri... ca şi cum în viaţă n-ar exista decât bani şi pământuri pentru a te simţi bogat şi fericit!

În realitate, Dumnezeu a distribuit totul tuturora: hrana, apa, aerul, căldura, lumina, şi în lumea subtilă **prana**, la fel ca tot felul de elemente benefice. Atunci de ce omul se simte încă sărac şi mizerabil? Pentru că nu ştie să atragă acele elemente şi să le absoarbă. Numai Iniţiaţii ştiu să atragă acele elemente şi să le

absoarbă. Numai Iniţiaţii ştiu să găsească bogăţia peste tot în univers. Toţi ceilalţi gândesc că viaţa este săracă, că Domnul nu le-a dat nimic. Ba da, totul este împărţit cu largheţe, totul este la dispoziţia tuturor creaturilor, numai creaturile sunt slabe, leneşe, oarbe, stupide, şi de aceea rămân în sărăcie.

Dumnezeu a împărţit totul în atmosferă, soarele, stelele, munţii, oceanele. El n-a păstrat nimic pentru El. Totul este la dispoziţia voastră, fără interdicţii. Interdicţiile sunt în voi pentru că nu sunteţi nici puternici, nici puri, nici inteligenţi. Dar în realitate tot ce aveţi nevoie este acolo. Priviţi lumina, căldura, spaţiul, stelele, totul este la dispoziţia voastră, dar voi nu ajungeţi niciodată să le folosiţi.

Dumnezeu este drept şi mare, El n-a spus niciodată că bogăţiile îi aparţin, că sunt pentru unii şi pentru alţii. Nu. Dacă nu aţi fost capabili să profitaţi de ele, nu El este răspunzător. De aceea trebuie să studiaţi, să exersaţi, dacă nu încă multe încarnări veţi rămâne la fel de săraci şi mizerabili, şi veţi continua să-l acuzaţi pe Dumnezeu.

Ceea ce mă uimeşte tot timpul, este de a vedea cum oamenii se limitează ei înşişi. Priviţi felul lor de a se hrăni: se mulţumesc să mănânce, să bea, să respire, adică de a se alimenta cu elemente solide, lichide, gazoase şi lasă la o parte elementul subtil: focul, lumina... Acesta este motivul pentru care se află în pericol: pentru că nu se hrănesc în mod convenabil. Pentru a se hrăni convenabil ei au nevoie de patru elemente. Şi cu adevărat, al patrulea element, focul, este elementul esenţial. De aceea este important de a vedea răsăritul soarelui dimineaţa pentru a absorbi acest foc şi această lumină care sunt acolo, dispensate în profunzime, în fiecare zi.

De altfel, priviţi soarele. Există oare pe pământ o fiinţă a cărei lumină, dragoste, generozitate pot să se compare cu cele ale soarelui? Nu, atunci luaţi-l drept model şi puţin câte puţin intelectul vostru va primi lumina sa, inima voastră căldura sa, spiritul vostru puterea sa. Şi mai ales, la fel ca el, veţi da, veţi da...

Majoritatea oamenilor au ca regulă de conduită cuvântul a lua. Ei sunt astfel educaţi şi toată cultura contemporană se află sub semnul de a lua. Nu se înţelege decât acest cuvânt... Ca şi ţăranul care a căzut într-o fântână. Un om trece pe acolo şi aude strigăte de ajutor: el se apropie, îl vede şi îi spune: *„Dă-mi mâna ta!”* Când aude cuvântul *„a da”,* imediat ţăranul lasă mâna în jos şi preferă să rămână în fântână. când celălalt înţelese că era un avar inveterat care nu vroia să audă cuvântul a da, îi spuse: *„Ia mâna mea”.* Ah, cuvântul *„a lua”!...* Imediat, ţăranul întinse mâna şi a fost salvat. Cuvântul a lua îi convenea, dar a da, nu. şi dacă ar fi fost singurul. Oriunde merg, oamenii caută să ia câte ceva. Studiază, se întâlnesc, muncesc, se căsătoresc pentru a lua, spiritul lor este orientat tot timpul în această direcţie. De aceea peste tot unde merge fiinţa omenească nu emană nici lumină, nici căldura, nici viaţă: pentru că nu gândeşte decât să ia.

Chiar şi în dragoste, când bărbatul şi femeia se caută, fiecare este preocupat de a lua ceva. Bărbatul vrea să toace viaţa femeii şi invers. Există cazuri în care ar fi mai bună despărţirea: ei încalcă legea iubirii. Veţi spune: **„Dar ei se iubeau, erau împăună, se contopeau”.** Nu, erau pentru a lua. Fiecare nu gândea decât să obţină anumite lucruri din partea partenerului său, să-l exploateze fără scrupule, fără menajamente. În loc să pună ceva bun în sufletul şi

inima celuilalt, un elan, o viaţă, o inspiraţie, aşa fel ca acea fiinţă să se trezească şi să avanseze, dar nu, în fiecare zi se ia câte ceva, se mănâncă şi se bea pe săturate. Din cauza acestei mentalităţi întreaga lume este în pericol.

Nu există nici o şcoală unde se învaţă oamenilor ştiinţa de a da, cu excepţia şcolii soarelui. Toate planetele iau. Numai soarele dă, de aceea trebuie să ne instruim la şcoala lui. El este singurul care ştie cu adevărat să dea, atunci de ce să nu-l iubim? Toate creaturile care ştiu să dea ceva bun, sunt iubite şi se simte atracţie către ele. În timp ce acelea care iau... după câtva timp fugi de ele pentru a te salva. De ce unii îşi închipuie că vor putea la nesfârşit să jefuiască pe alţii? Foarte repede ceilalţi vor observa şi îi vor abandona. Atunci gândiţi-vă şi veţi vedea cât de avantajos este de a dezvolta în voi tendinţa de a da.

Cap. 5 - Asupra repartiţiei bogăţiilor

Am fost adesea întrebat despre repartiţia bogăţiilor. Este o problemă care preocupă mulţi oameni, căci în inegalitatea acestei repartiţii ei văd cea mai mare nedreptate.

În realitate, cât de departe am urca în istoria omenirii, problema a fost deja pusă. Cel care era mai abil sau viguros, de exemplu, un bun vânător, aducea mai mult vânat şi acumula astfel mai multe bogăţii decât alţii. Această inegalitate a bunurilor despre care se spune ca ar fi nedreaptă, a fost la origine cu adevărat dreaptă. De altfel naturii nu i-a plăcut niciodată egalitatea, nivelarea, uniformitatea.

De la Revoluția din 1789, Republica franceză are ca deviză: **„Libertate, Egalitate, Fraternitate”,** dar

în realitate egalitatea nu există nicăieri în univers, peste tot domnind inegalitatea. Nu există egalitate pe pământ, în nici un plan. **„Dar noi am făcut din egalitate o lege!”** Da, dar legea nu este decât un lucru teoretic, abstract, un text agăţat de perete, nu este o realitate. În realitate, egalitatea nu există nicăieri: natura a dorit diversitate şi această diversitate crează inegalitatea. Aceasta pentru că, având capacităţi diferite, unii oameni au acumulat mai mult decât alţii. Este oare normal? De-a dreptul normal. Trebuie să ne enervăm? Deloc. Dar oamenii nu gândesc până aici, ei strigă, se revoltă, lăsându-se antrenaţi de alţii. Aici, se pune problema de a înţelege, de a studia, de a fi clar. Dacă vor exista apoi motive de a ţipa, de a se certa, bine, se apără, dar înainte de toate să fim clari, tot ceea ce oamenii posedă, este normal, este just. Bogaţii îşi merită bogăţiile şi săracii sărăcia. Dacă aceasta nu este evident pentru majoritate, este pentru că ei au respins credinţa în reîncarnare care explică şi justifică fiecare stare, fiecare situaţie. De ce unii sunt bogaţi în această încarnare? Pentru că au lucrat, de o manieră sau alta, în această încarnare? Pentru că au lucrat, de o manieră sau alta, în precedentele încarnări pentru a avea aceste bogăţii. Este spus în Ştiinţa iniţiatică că tot ceea ce cereţi, veţi obţine într-o zi. Că va fi bun sau rău, îl veţi obţine. Domnul dă tuturora ceea ce se cere. Dar, dacă în continuare, aceştia îşi vor sparge capul, nu mai este vina Lui. Dacă cereţi greutăţi şi veţi fi mai târziu sfărâmaţi de povara lor, este oare greşeala Domnului? Vă revine vouă sarcina de a cunoaşte consecinţele îndepărtate ale cererilor făcute. Nu vă gândiţi niciodată suficient la întorsăturile pe care le pot lua lucrurile: oare, după ce dorinţele vi s-au realizat, nu veţi deveni

nefericiţi, săraci sau bolnavi? Adesea, ar fi fost mai bine ca aceste dorinţe să nu se împlinească. De aceea discipolul trebuie să înceapă prin a învăţa că sunt lucruri de cerut şi altele nu.

Faptul că bogăţii s-au îmbogăţit pentru că şi-au dezvoltat anumite calităţi şi au muncit pentru a obţine aceste bogăţii, este un lucru sigur. Legea este adevărată. Veţi spune: „Da, dar ei au folosit viclenia, violenţa, necinstea, minciuna”. Este posibil, dar chiar folosind aceste mijloace, este spus că ar fi obţinut bogăţia, pentru că aceasta şi-au dorit. Evident, ceea ce nu este spus, este dacă o vor păstra mult timp, dacă vor trăi fericiţi, în pace şi bucurie. Ei au ceea ce au cerut. Au reuşit prin mijloace ilicite, nu-i nimic, au reuşit. Dar ceea ce nu ştiu ei, sunt consecinţele. Mulţi cerşetori, vagabonzi, sunt oameni care, în vieţile trecute s-au îmbogăţit cauzând pierderi altora, sau au folosit bogăţiile lor pentru a face rău. Bineînţeles, aceasta nu se întâmplă în toate cazurile, la fel cum nu toţi bogăţii au reuşit prin viclenie şi necinste; unii au reuşit printr-o muncă îndârjită, sau printr-o moştenire, şansă, sau graţie unei descoperiri. Nu mă pot opri asupra fiecărei căi în particular, vorbesc numai în general.

Deci în natură inegalitatea domină: sărăcia la unii, bogăţia la alţii. De ce oamenii îşi închipuie, oare, că trebuie să fie egali? Ar fi stagnare, n-ar mai fi mişcare, evoluţie, fiindcă n-ar mai exista competiție. Fie că este pentru bogăţie, putere, sau ştiinţă, competiția nu va putea fi oprită.

În această problemă a egalității bogăţiilor, există într-adevăr ceva de pus la punct. Oamenii se ceartă, îşi smulg părul, se omoară pentru a schimba această situaţie, dar niciodată nu o vor face, căci natura

susţine inegalitatea. De ce să ne înduioşăm de leneşi, incapabili, ignoranţi? Să le oferi câte ceva, prin generozitate, este altceva. Dar a da celui care este prost şi leneş la fel ca celui care are un mare talent şi cunoştinţe, aceasta este nedreptate!

Unii... să-i numim „filozofi" au vrut să distrugă în om dorinţa de a poseda mereu mai mult. Aceasta nu va fi posibil, niciodată, căci natura însăşi a pus în om această dorinţă, şi dacă nu este în planul fizic, ea se află în planul afectiv sau planul intelectual. În oricare domeniu, omul este împins să se îmbogăţească într-un fel sau altul. A dori întotdeauna mai mult este un lucru normal. Dar când aceasta începe să devină anormal? Organismul ne-o spune într-un fel în care nici un filozof nu mai poate obiecta. Dacă aş exprima părerea mea personală, toţi ar putea veni să-mi spună: „**Nu, după mine nu este aşa. După mine..".** şi aceasta nu s-ar mai sfârşi. Deci, nu voi spune părerea mea, ci aceea a naturii universale: încerc mereu să găsesc exemple, printre operele ei, cum a rezolvat această problemă, cum nu este părerea mea personală, toată lumea este obligată să se încline.

Atunci, este permis de a aduna bogăţii? Bineînţeles, ce face stomacul când îi daţi hrană? Începe munca, o transformă, ia ceea ce îi este necesar, iar restul îl aruncă, nepăstrând nimic. Ceea ce primeşte, nu-l foloseşte numai pentru el, ci-l munceşte şi distribuie apoi în tot corpul. La capătul a câteva ore, când resimte din nou un vid, va prelua din nou hrană şi totul reîncepe. Mulţumită acestei împărţiri impersonale, dezinteresate, omul este sănătos, vorbeşte, merge, munceşte, cântă...

Să presupunem acum că stomacul cere*:* **„Pe viitor, voi păstra totul pentru mine. Cine sunt**

aceşti proşti pentru care trebuie să dau mereu câte ceva? Şi dacă va fi o foamete? Nu se ştie niciodată ce rezervă viitorul. Am o întreagă listă de hrănit, trebuie să fac provizii". El va acumula, acumula, şi iată, va apare boala. De ce? Pentru că legea impersonalităţii, a Fraternităţii, nu va fi respectată. Medicii vor numi această obstrucţie tumoare, cancer, cum doresc... şi la fel va fi dacă plămânii, capul, inima se pun la păstrat numai pentru ei.

Toţi oamenii sunt ca celulele unui aceluiaşi corp, iar în organism, există mult mai multe celule decât oameni pe pământ; creierul nostru are, el singur, mai multe miliarde. Atunci cum se întâmplă că toate celulele corpului s-au aranjat pentru a trăi împreună în ajutor, în fraternitate, iar oamenii sunt aşa de proşti încât nu reuşesc? Dacă ar putea realiza această fraternitate universală, va fi o aşa mare prosperitate încât ţările şi indivizii nu vor mai simţi nevoia de a aduna bogăţii şi de a le ascunde, pentru că va exista întotdeauna tot necesarul pentru toată lumea.

De ce oamenii nu se gândesc decât să adune? Pentru că se aruncă fără oprire în situaţii încurcate care îi conduc la catastrofe? Atunci, din previziune, strâng grămadă tot felul de lucruri pentru zile negre. Dacă toţi ar fi rezonabili, nimeni n-ar simţi nevoia de a acumula: fiecare ar dispune de tot, atât cât îi trebuie... şi chiar mijloacele de transport ar fi gratuite, s-ar continua să se muncească pentru a nu amorţi, dar s-ar munci gratis... Da, gratis pentru ca este realmente agreabil să fii înconjurat de oameni care te recompensează pentru munca depusă prin recunoştinţă, surâsuri, dragoste. Banul păleşte alături!

Trebuie deci ca oamenii să fie luminaţi în spiritul de a nu aduna mai mulţi bani şi bogăţii decât le este necesar. Când omenirea va deveni o familie, când frontierele vor dispare, va dispare şi această nevoie de a strânge peste măsură şi nu va mai exista nedreptate. Iată deci soluţia: ca fiecare să înţeleagă avantajele Fraternităţii Universale şi să lucreze pentru ea, ca şi celulele într-un organism sănătos.

Cap. 6 - Comunism şi capitalism, două manifestări complementare

Lumea întreagă este actualmente împărţită în două: de o parte capitaliştii şi de cealaltă comuniştii. Pentru majoritatea oamenilor capitalismul şi comunismul reprezintă două moduri diferite de a concepe producţia şi repartiţia bogăţiilor materiale, dar în realitate sunt două noţiuni care ascund realităţi mult mai vaste.

Să luăm exemplul unei tinere. În trecut... mai puţin astăzi, o tânără este la început capitalistă: ea nu vrea să fie nici îmbrățișată, nici mângâiată, ea păstrează totul pentru ea însăşi. Părinţii ei au sfătuit-o să nu dea nimic şi ea urmează aceste sfaturi pentru o perioadă. Dar cum curentul comunist face progrese şi se fofilează în toate regiunile, va pătrunde într-o zi şi în capul tinerei fete care doreşte acum să distribuie tot din inima sa, farmecul şi frumuseţea sa, ea a devenit comunistă. Şi la fel pentru un băiat: după o perioadă capitalistă, el, de asemenea, devine comunist, distribuie peste tot chintesenţa sa. Da, toate acestea înseamnă comunism. Bineînţeles, nimeni nu vede lucrurile aşa, dar eu, cum sunt atât de deformat, le văd aşa.

Să spunem că o tânără care îşi dă capitalul său primului venit este comunistă. Dar, în fond, de ce dă ea acest capital? Pentru a pune mâna pe capitalul băiatului, care şi-l va pierde. Nu este deloc dezinteresat acest fel de comunism. Dacă o fată devine generoasă este pentru a avea capitalul băiatului. Fără capital nu se poate trăi. O fată posedă, deci, un capital formidabil, şi cu acest capital ea poate să-şi cumpere multe lucruri... Ea poate fi invitată la un restaurant pentru o masă mai bună şi apoi, ea va fi mâncată, dar, în sfârşit, să nu insistăm!... Vedeţi cât de complexe sunt lucrurile.

În realitate, natura ne arată că amândouă sunt necesare: comunismul şi capitalismul. Ce este un copil? Un capitalist. El strigă, cere, se impune, vrea să acapareze totul şi să păstreze totul pentru el. Dar într-o zi când se va căsători şi când va avea copiii lui, el va fi obligat să devină comunist şi, la rândul său va distribui bogăţiile sale. Oamenii se nasc toţi capitalişti, comunismul vine mai târziu. Când un băiat întâlneşte o fată pentru a întemeia un cămin, iată deja o comună, aceasta este începutul.

Natura însăşi obligă fiinţele să se manifeste drept capitalişti şi comunişti, dar în perioade diferite, desigur. În primul rând omul este capitalist, căci trebuie să devină bogat. Natura îi oferă capitaluri: braţele sale, picioarele, ochii, urechile, sexul, creierul sunt capitaluri cu care trebuie să lucreze pentru a obţine bogăţiile pe care va putea, mai târziu, să le distribuie. Dacă sunteţi săraci, ce puteţi împărţi? Nimic. Nu veţi ajunge nici să vă ajutaţi soţia şi copiii. Trebuie să fii bogat pentru a ajuta pe alţii. Capitalismul trebuie să fie numai un mijloc, dar greşeala capitaliştilor este de a fi făcut un scop. Capitaliştii n-au înţeles nimic... Şi

nici comuniştii, de altfel. Îi credeţi pe comunişti că sunt adevăraţi comunişti? Aceasta, numai Dumnezeu o ştie. Dacă îi critică aşa pe capitalişti, dacă îi combat, adesea pentru că doresc să fie la fel de bogaţi şi puternici ca ei. Cel care se simte sărac şi dezmoştenit propovăduieşte comunismul. Da, dar dacă devine bogat, oh, la, la. s-a sfârşit cu comunismul. Atât timp cât oamenii sunt săraci, sunt comunişti, dar imediat ce sunt bogaţi, ei devin capitalişti, pentru că dacă acceptă în acel moment comunismul, vor trebui să împartă totul, şi aceasta nu le mai convine. Însă eu, cred în comunism. De ce? Pentru că Iisus era comunist, dar un comunist alb, nu un comunist roşu. Pentru moment nici comuniştii, nici capitaliştii nu gândesc şi nu acţionează corect. Când ai drept ideal de a aduna bogăţii, vor apare tot felul de inconveniente care n-au fost prevăzute. Iar când vrei să împarţi fără discernământ, apar altele neprevăzute, care sunt la fel de prejudiciabile. Deci, dacă comuniştii şi capitaliştii nu doresc să meargă mai departe în înţelegerea lucrurilor, se vor masacra, vor fi războaie civile în aşteptare de alte războaie... Nici unii, nici ceilalţi nu au această lumină pe care o dăm noi aici: de a munci pentru un ideal înalt. Ei nu lucrează decât pentru ei şi chiar dacă lasă impresia că lucrează pentru alţii, în realitate nu o fac decât pentru ei.

Trebuie să existe o înţelegere între capitalişti şi comunişti pentru ca, împreună, să ajute omenirea. Şi unii şi ceilalţi sunt necesari pentru că aceste două curente ale capitalismului şi comunismului lucrează simultan în univers. Pentru ce oare oamenii fac un factor de diviziune, chiar dacă echilibrul cosmic se sprijină pe aceste două curente. Deveniţi deci, în

acelaşi timp, adevăraţi capitalişti şi adevăraţi comunişti, şi veţi fi în plenitudine.

Mulţi sunt comunişti pentru ca sunt obligaţi să o facă, li se confiscă terenul, casa... dar nu ei s-au oferit să le doneze. Atunci, straniu comunism, când el obligă oamenii să dea tot ce le aparţine. A limita, a oprima, a distruge pe alţii, este oare comunism? Nu, comunismul înseamnă a învăţa pe alţii să distribuie, să dea, să surâdă, să iubească, păstrând tot capitalul lor, căci fără capital ce poţi face? Dacă nu aveţi bani, chiar şi cu cele mai bune idei din lume, nu veţi putea realiza nimic. În timp ce cu un capital, veţi ridica o întreprindere, veţi câştiga bine şi veţi putea apoi să distribuiţi beneficiile voastre: veţi deveni comunist. Dar pentru a deveni comunist, trebuie să fii mai întâi capitalist. Iată ce trebuie înţeles. Dacă nu aveţi nimic, nu veţi putea fi comunist. Toţi posesorii de capital care nu au înţeles motivul de a exista al capitalului sunt foarte proşti capitalişti iar comuniştii au dreptate în a-i ataca. Dar nu au dreptate când atacă pe adevăraţii capitalişti, pentru că numai aceştia sunt cu adevărat comunişti.

Veţi spune: *„Dumnezeule. Totul este încurcat, nu mai înţeleg nimic!”.* Da, este totdeauna încurcătură în capul vostru pentru că nu aţi fost instruiţi în Ştiinţa iniţiatică. Când vi se prezintă adevărurile aşa cum Inteligenţa cosmică le-a creat, nu înţelegeţi nimic, pentru că eraţi în şcoli omeneşti unde vi s-au inoculat idei greşite. În timp ce eu, am fost în Şcoala Inteligenţei cosmice unde mi s-au spus aceasta: dacă nu sunteţi capitalist, nu veţi putea deveni comunist. Trebuie deci lărgită înţelegerea, să deveniţi un capitalist şi să vă serviţi de toate bogăţiile, chiar de creier, gură, braţe, picioare, pentru a face bine. În acest moment sunteţi un comunist ideal. Dar dacă nu

aveţi nimic şi veţi dori să fiţi comunist, ce fel de bine veţi face? Nici unul. Şi dacă veţi lua ceea ce nu vă aparţine, veţi fi un hoţ.

A dori eliminarea bogaţilor pentru a le lua ce au şi a trăi ca ei, să fie oare, acesta, un mod de înţelegere a lucrurilor? Când trăieşti în mizerie, îi combaţi pe bogaţi, dar odată ajuns bogat, încetezi să îi mai combaţi. În realitate, atunci când sunteţi bogat ar trebui să fiţi contra bogaţilor şi să împărţiţi totul. Dar a vorbi de rău pe bogaţi când eşti în mizerie, este prea uşor. La fel ca şi fetele urâte care critică pe cele frumoase. Ele le critică pentru că se simt urâte. Dacă ar fi fost frumoase, ele n-ar fi criticat niciodată frumuseţea.

Atunci, răsturnând pe capitalişti strigaţi: „Trăiască comunismul!” şi apoi oprimaţi poporul încă şi mai crunt decât predecesorii voştri? Nu, aceasta nu trebuie să se întâmple. Cum se vor justifica comuniştii în faţa istoriei? Căci totul este înregistrat. Vedem din ce în ce mai multe filme care arată cum, după ce au fost forţaţi să mărturisească crime pe care nu le-au comis niciodată, oamenii sunt condamnaţi pe nedrept. Dar istoria vă judecă, şi îi va judeca pe toţi, capitalişti ca şi comunişti. Toţi vor fi în acelaşi coş, şi îi va dezvinovăţi pe cei care au încercat să se îmbogăţească pentru a da aceste bogăţii altora, realizând astfel lucruri mari pentru fericirea omenirii.

De altfel acest adevăr trebuie să fie înţeles şi aplicat în toate domeniile. Priviţi: fiecare vrea să studieze, să se instruiască, să câştige bani pentru a se face stimat şi respectat, căci oriunde se prezintă un om bogat, instruit şi puternic, porţile se deschid. În toate domeniile, regăsim aceleaşi tendinţe eterne de a deveni capitalist, adică de a avea o proprietate, de a poseda, de a domina. Această ia forme diferite: pentru

unii bogăţia, pentru alţii puterea, conducerea, pentru alţii cunoaşterea... Cunoaşterea aparţine, poate, unui domeniu superior, dar, în fond, înseamnă acelaşi lucru: să devii bogat pentru a te impune. Da, savanţii se comportă la fel ca şi bogăţii: sunt adesea distanţi, dispreţuitori, şi deloc fraterni.

Toţi ignoranţii şi slabii au tendinţe „comuniste": le place mult să se întâlnească, să se îmbrăţişeze, să se invite, şi sunt foarte accesibili, foarte drăguţi... pentru că nu au nimic. În timp ce acei care sunt puternici sau savanţi sunt mai greu de văzut: trebuie să le ceri întâlniri cu luni şi luni înainte şi adesea vă primeşte secretarul lor, ei fiind inaccesibili. Oare aşa trebuie să se poarte? Toţi acei care sunt bogaţi, în oricare domeniu ar fi, nu trebuie să se comporte ca pontifi orgolioşi, ci trebuie să coboare puţin la nivelul celorlalţi, să fie fraterni, să împartă bogăţiile lor: atunci ei vor fi adevăraţi comunişti. Ştiinţa, puterea trebuie căutate ca mijloace de a ajuta omenirea şi nu pentru aranjarea propriilor afaceri.

Când privesc oamenii care vorbesc la televizor, fie comunişti sau capitalişti, ei au o atitudine „capitalistă"? Se simt tari în domeniul cunoştinţelor, argumentelor, şi vorbesc ca nişte despoţi, nu au nici un pic de dragoste, modestie, sau blândeţe. Da, eu nu mă pot înşela, toate atitudinile le pot clasifica. Veţi spune*: „Dar cum puteţi clasifica aceste atitudini în categorii capitaliste şi comuniste?”.* Oh, pentru că sunt folosite fără oprire aceste două cuvinte nefericite. Aş putea găsi altele, dar în aşteptare le folosesc pe acestea pentru că sunt comode.

Trebuie să aveţi cunoştinţe, titluri, diplome, dar nu pentru voi, nu pentru a vă aranja afacerile proprii. Ştiinţa nu trebuie să fie un mijloc de a satisface eul

vostru interior. Nu, toate talentele pe care puteţi să le dezvoltaţi pentru a deveni un savant, un artist, un om politic, un financiar, nu trebuie să fie decât mijloace pentru a face bine. Atunci aceasta devine divină, pentru că cele două se alătură: sunteţi în acelaşi timp şi capitalişti şi comunişti. M-am gândit mulţi ani la această problemă, şi vă spun cum am rezolvat-o: am devenit în acelaşi timp şi capitalist şi comunist.

Capitalismul şi comunismul sunt amândouă necesare, indispensabile, şi vă spun că, natura însăşi a făcut să apară aceste două tendinţe. Copilul, care ia, este un capitalist, şi bătrânul, care împarte tot, înainte de a pleca „dincolo”, este un adevărat comunist: nu a păstrat nimic pentru el. Între cei doi se află tot felul de oameni care nu aparţin cu adevărat nici uneia dintre cele două categorii: capitalişti, care de fapt nu sunt capitalişti, şi comunişti care nu sunt comunişti. Idealul este de a fi în acelaşi timp capitalist şi comunist, adică de a se îmbogăţi pentru a împărţi fără oprire bogăţiile sale. Ajuns aici, eşti perfect. Dar dacă sunteţi numai comunişti sau numai capitalişti, sunteţi oricum pierduţi.

Cel care doreşte să posede ceva are dreptate, da, natura i-a acordat acest drept. Dovada, este că avem un corp fizic, ne aparţine, şi dacă vrem să-l împărţim, devine periculos. Se pot împărţi anumite lucruri, este de înţeles, dar corpul trebuie păstrat. Priviţi copacul: el este capitalist, îşi păstrează rădăcinile, trunchiul, ramurile sale, dar este şi comunist, când el îşi împarte fructele. În acest fel a conceput natura lucrurile. În Iniţiat care a înţeles lecţia naturii face exact ca şi copacul: îşi păstrează rădăcinile, trunchiul, ramurile, dar împarte fructele, adică gândurile, sentimentele, cuvintele, lumina sa, forţa şi banii săi. Singur Iniţiatul

este un adevărat capitalist şi un adevărat comunist. Ceilalţi nu sunt decât copii care se ciondănesc şi care nu au înţeles nimic din adevărata viaţă, şi, de aceea, nu-şi vor rezolva niciodată problemele lor pentru că nu posedă lumina iniţiatică.

Deci, vedeţi, adevăratul capitalist este Iniţiatul, el s-a îmbogăţit, s-a îmbogăţit... el este totodată şi adevăratul comunist, căci zi şi noapte îşi împarte bogăţiile. În schimb, capitalul şi-l păstrează, căci nu ar putea face nimic fără capital. Închipuiţi-vă că cineva vine lângă mine şi îmi spune*: „Oh, ce vioară minunată aveţi. vă rog să mi-o daţi mie!”.* Dacă aş fi un adevărat capitalist aş spune: „**Nu, nu vă dau vioara mea, îmi aparţine, dar veniţi în fiecare zi şi voi cânta pentru dumneavoastră.”**

Atât timp cât oamenii vor fi împărţiţi în capitalişti şi comunişti, va exista război între ei. Câte furturi, explozii, incendii, răpiri, asasinate, n-au altă origine decât aceste două cuvinte!

Înţelepciunea înseamnă de a lăsa să se dezvolte într-o manieră echilibrată cele două tendinţe: capitalistă şi comunistă. Chiar într-o zi, de exemplu, trebuie să ştii să fii şi una şi cealaltă. A fi numai capitalist, adică de a trăi numai în ascunzişul său, fără a vedea alte persoane, este rău. Şi a fi tot timpul cu alţii pentru că eşti incapabil de a trăi singur, iată un comunism cu adevărat îndobitocitor. Atunci, eu am rezolvat astfel problema. Am păstrat jumătate din zi pentru mine, muncind, rugându-mă, meditând, acumulând. Cealaltă jumătate vorbesc, primesc vizite, împart. Iată cum poţi fi fericit mulţumind amândouă naturile.

Dacă sunteţi tot timpul singur fără a oferi nimic din voi, aveţi o indispoziţie, vă lipseşte ceva. Iar dacă staţi

continuu... cu alţii, veţi pierde tot, rezervorul se goleşte şi nu vă va rămâne nimic pentru voi. Veţi fi deci obligaţi să deveniţi capitalist, să renunţaţi puţin ca să-i mai întâlniţi pe alţii pentru a putea să vă îmbogăţiţi din nou. Cei care acumulează mult şi cei care împart mult, sunt nefericiţi. Cea de-a treia soluţie este singura care îi face pe oameni fericiţi: jumătate-jumătate.

* *

Atât timp cât gândim capitalismul şi comunismul separat, opunându-le, cădem în greşeală. Capitalistul care acumulează fără să împartă nimic începe să putrezească. Este la fel ca şi grâul pe care îl păstraţi ani de zile în hambar în loc de a-l semăna: şoarecii îl mănâncă, sau pur şi simplu putrezeşte. Este perfect normal să îţi doreşti să posedezi? Dar a dori numai posesia fără a da nimic este un instinct primitiv care trebuie educat. Tot ceea ce omul posedă trebuie să-i servească să facă bine.

Numai că, bineînţeles, nu bogăţiile materiale trebuie căutate, căci pentru a deveni bogat eşti totdeauna obligat să-l deposedezi pe vecin sau să comiţi fapte necinstite. Pământul este mic, spaţiul limitat, aşa că, mai întotdeauna te îmbogățești, mai mult sau mai puţin, pe seama altora. Dar dacă această dorinţă de îmbogăţire are ca obiect Cerul, valorile celeste, atât de vaste, imense, infinite, orice aţi lua nu va diminua cu nimic această imensitate, acest ocean inepuizabil, nu veţi leza interesele nimănui. Şi odată îmbogăţiţi, veţi împărţi altora.

Soluţia la problemele capitalismului şi comunismului, este de a accepta, atât unii cât şi alţii, să-şi lărgească concepţiile privind lucrurile de cât mai

sus. Iată soluţia pe care am găsit-o. Nu există ceartă în mine între comunişti şi capitalişti, cele două părţi îşi întind fratern mâna, se îmbrăţişează, sunt fericiţi. Zi şi noapte capitaliştii din mine sunt pe cale de a se îmbogăţi, îi întrec chiar pe toţi capitaliştii pământului care sunt limitaţi şi restrânşi. Ei, da, ce putem face pe pământ? Dacă vreţi să mergeţi foarte repede veţi risca accidente: sunt copaci, case, oameni, şi sunteţi uneori obligaţi de a conduce cu treizeci la oră pentru a nu lovi vitele. În timp ce în eter, chiar dacă vă deplasaţi mai repede decât lumina, nu vor există accidente. Acolo, la acea înălţime, se află capitaliştii din mine, de aceea ei nu întâlnesc nici un obstacol în acţiunile lor... În timp ce alţii, sărmanii, făcând totul ca să înghită întreg pământul, sunt limitaţi. Ce vreţi? În materie, aşa se întâmplă. Şi comuniştii, care sunt aşa de mândri de filozofia lor, care se simt aşa de generoşi, aşa altruişti, întâlnesc obstacole. Cum ei ignoră structura fiinţei omeneşti, nu îşi dau seama asupra faptului că, pornind să amelioreze condiţiile materiale dar ignorând pe cele spirituale, duc obligatoriu o civilizaţie spre catastrofă. Când oamenii nu mai cultivă deloc spiritualul, ei redevin vicleni, necinstiţi, duri, ca animalele. În acest fel, cel mai bun dintre comunişti, poate deveni ca şi cel mai rău capitalist: nedrept, violent, despotic, abuzând de forţă şi puterea sa. În ciuda filozofiei lor minunate, mulţi comunişti s-au compromis deja: există dovezi. Da, este uşor a predica o filozofie ideală, dar pentru a o putea realiza, zilnic, în viaţă, este foarte greu, acesta este, în fond, esenţialul.

Inteligenţa cosmică a construit omul în aşa fel încât să nu atingă dezvoltarea deplină decât menţinând legătura cu o lume superioară de unde să primească lumina şi forţa. Atât timp cât nu se

încredinţează decât intelectului său limitat, el nu are toate posibilităţile de a vedea şi de a preveni, el comite erori catastrofale în toate domeniile. Acei care comunişti sau capitalişti îşi dirijează puterea spre tehnică, industrie, progres material, sunt condamnaţi mai devreme sau mai târziu să dea faliment. Căci agitaţiile lor, inspirate numai de dorinţa de a domina lumea, fără a ţine cont de desenul Inteligenţei cosmice, mişcă straturile atmosferei fizice şi psihice, provoacă forte ostile, puteri redutabile care se dezlănţuie apoi împotriva lor.

Ei da, toţi acei care s-au decis să rezolve problemele politice şi sociale prin materialism, fără a studia natura profundă a fiinţei omeneşti, vor avea într-o zi mari surprize. Căci această nevoie de hrană spirituală se va ridica în popor cu o asemenea forţă, încât nimic nu-l va face să renunţe la ea, nici ameninţările, nici închisorile, nici moartea.

Numai Iniţiaţii au reuşit să împace în viaţa lor comunismul şi capitalismul, şi au făcut-o conştient. Ei ştiu că această circulaţie este o lege a vieţii: a lua şi a da... Da, şi viaţa eternă, este de a primi de la Cer, apoi de a împărţi ceea ce ai primit, pentru ca totul să se întoarcă către Cer pentru a fi din nou purificat. Circulaţia în vene este capitalistă: din toate punctele corpului sângele se îndreaptă către plămâni pentru a fi purificat. Apoi, de aici, sângele merge către inimă care îl trimite în tot corpul: circulaţia arterială este deci comunistă.

Circulaţia sângelui este în realitate reflectarea unui proces cosmic. Această energie care vine de la Dumnezeu, din Centru, şi care coboară în toate regnurile naturii (oameni, animale, vegetale...) pentru a le învigora, se încarcă de impurităţi, apoi prin căi

necunoscute, ea se întoarce la plămânii şi inima universului pentru a se purifica, înainte de a fi trimisă din nou către creaturi. Această circulaţie, înseamnă capitalismul şi comunismul cu adevărat înţelese.

Cap. 7 - Pentru o nouă concepţie a economiei

La ora actuală, oamenii au tendinţa de a da economiei un loc preponderent, şi în aparenţă au dreptate, căci este foarte important de a asigura în cel mai bun mod posibil producţia şi repartiţia bogăţiilor în lume. Greşeala lor constă în a nu vedea că, în realitate, economia depinde de factori situaţi într-un plan mult mai înalt, sau a nu ţine seama deloc de ei.

Latura economică, dacă vreţi, este o latură moartă: nu se poate nici deplasa, nici acţiona, nici exprima, sunt alte elemente care decid s-o deplaseze aici sau acolo, şi după cum înţelepciunea sau nebunia o fac, rezultatele sunt cu totul diferite. Când mintea care trebuie să decidă este bolnavă, la sfârşit, ea, economia, va fi ruinată. Iată deci nemulţumirile, grevele, revoluţiile...

Este păcat că oamenii se lasă aruncaţi în materie pe punctul de a uita că nu ea este cea mai importantă, ci factorii care acţionează asupra ei. Să ne închipuim că aveţi capitaluri şi arme: vă simţiţi foarte puternici. Numai că sunteţi stupizi şi iată ca se iveşte cineva mai inteligent decât voi. Vă poate distruge, pentru că dispune de un element superior la tot ceea ce posedaţi: inteligenţa. Da, inteligenţa triumfă adesea peste toate mijloacele materiale.

Fiecare eveniment care se produce în planul material depinde de fenomene care au loc mult mai sus, în lumea invizibilă a gândurilor şi sentimentelor, şi

atât timp cât nu se văd aceste elemente invizibile care acţionează asupra materiei pentru a o influenţa în bine sau rău, nu vom avea decât o vedere greşită a lucrurilor. Realitatea este că, nu există nimic economic, tehnic, industrial care poate funcţiona de unul singur.

Când dorim să reprezentăm anatomia fiinţei omeneşti, ne servim de planşe reprezentând diferite sisteme din care este alcătuită: sistemul osos, sistemul circulator, sistemul muscular, sistemul nervos etc. Nici una dintre aceste planşe nu reprezintă omul în totalitate, ci numai un aspect. Ceea ce nu ştim, este că în afara sistemului nervos există multe alte sisteme necunoscute încă ştiinţei oficiale. Nimeni nu menţionează sistemul auric însoţit de curenţii săi de lumini şi culori, şi totuşi el este cel care conduce sistemul nervos, exact cum sistemul nervos conduce sistemele circulator, respirator etc. Nu s-a studiat încă totalitatea fiinţei omeneşti.

Acordând pondere mai mare domeniului economic (materii prime, capitaluri, debuşeuri, importuri, exporturi, ş.a.m.d...Oamenii arată că s-au limitat la sistemul osos, muscular, circulator. Nu au ajuns încă până la sistemul nervos, şi cu atât mai mult până la sistemul auric, şi aceasta explică de ce lasă la o parte anumite reguli, anumite legi, anumite virtuţi care corespund acestor sisteme. De aceea conducătorii care pun, în principal, accentul pe economie, sunt pe cale de a provoca decăderea lumii întregi. Pentru a fi tot timpul mai puternic şi mai bogat decât vecinul, eşti obligat să comiţi acţiuni care nu sunt totdeauna cele mai oneste. Da, este fatal.

Deci, în timp ce de o parte opulentă creşte, de cealaltă parte respectul legilor divine se diminuează, şi aceasta va aduce catastrofe mari. Eu ştiu bine că nu se

poate accepta ceea ce spun: pentru că nu se poate vedea. Nu se vede că, pentru a obţine succesul în planul economic eşti obligat să comiţi fără încetare lucruri incorecte şi crime. Este ca în politică sau spionaj: totul este permis. Se pretinde a se lucra pentru ţara sa. Da, dar... celelalte ţări?... Interesele economice distrug întotdeauna morala. Când li se dă prioritate, toate calităţile bune se şterg şi sunt înlocuite de egoism, violenţă, viclenie, lipsă de scrupule. Viaţa economică este indispensabilă, bineînţeles, dar ea trebuie să fie stăpânită pentru a asculta de alte necesităţi, de alte puteri care îi sunt superioare. Altfel, cele mai bune aspiraţii sunt batjocorite pentru ca egoiştii să se poată îmbogăţi.

Trebuie început a gândi, pentru a vedea clar că pe primul loc trebuie pusă lumea divină, şi că tot restul este la dispoziţia ei. Adevărul este că oamenii au confundat scopul cu mijloacele. Ei ştiu că există totdeauna un scop de atins şi mijloace pentru a reuşi. Dar ceea ce nu au observat, este că sunt pe cale de a lua ca mijloace toate facultăţile şi darurile cele mai minunate pe care Cerul le-a dat, pentru a atinge scopul cel mai pământesc cu putinţă. Pentru a-şi satisface poftele lor cele mai joase, vor sacrifica ce există mai bun în ei, şi chiar Domnul trebuie să se închine voinţei lor pentru a-i ajuta în debuşeurile şi nebuniile lor. Şi credeţi că şi-au dat seama de situaţie ? Nicidecum. N-au nici măcar timp să se întrebe: *„Dar cum arăt? Ce caut eu?”* Eh, nu, trebuie să apară un Înţelept care să le şi spună: *„Dar priveşte, bătrâne, care este scopul tău. Infernul. Şi mijloacele? Ei bine, ai luat ca mijloace pe Domnul, pe Îngeri, Ştiinţa, arta, religia..”.* Da, iată de ce se servesc pentru a atinge infernul!

Este adevărat că progresul material, industrial aduce câte ceva. Întrând acum într-o casă nu poţi să nu fii uimit de tot ceea ce vezi: încălzirea, aspiratorul, maşina de spălat rufe sau veselă, televizorul, telefonul... Dar atunci, pentru că au totul, de ce oamenii nu au fost niciodată mai nemulţumiţi, revoltaţi, bolnavi?... Dar chiar în faţa acestui eşec evident ei continuă să caute în aceeaşi direcţie. Nu vor să înţeleagă că, pentru a fi cu adevărat fericiţi, trebuie căutat într-un alt plan: da, a căuta dragostea, înţelepciunea, adevărul, şi diminuată puţin certitudinea că tupeul şi comodităţile le aduc totul. Lenea, egoismul, slăbiciunea, iată ce aduc aceste facilităţi. Şi din nefericire, aceasta este ce se doreşte: lenea, plăcerea... să nu faci nimic şi să ai totul.

Şi ce vă sfătuiesc eu? Vă sfătuiesc în două moduri: să aveţi toate facilităţile materiale, dar să menţineţi, fizic şi mai ales psihic, o activitate neobosită pentru a nu vă anchiloza şi a vă abrutiza. Veţi spune că v-am vorbit deja destul. Da, v-am vorbit, dar oare aceasta a dat rezultate? V-aţi decis, deci, să acţionaţi în acest sens? Nu, nu încă: sunteţi încă concentraţi în materie, în plăceri, încât nu va rămâne timp să vă deschideţi către lumea divină şi să invitaţi entităţile sublime să vină să lucreze în voi. Şi este foarte grav acest lucru! Dacă nu veţi voi să înţelegeţi, veţi suferi şi nimeni nu vă va salva. Nu puteţi decât voi înşivă să vă salvaţi prin lumină şi prin dragoste. Atunci analizaţi timpul vostru de lucru, energiile şi atenţia voastră. Veţi observa că nu oferiţi mare lucru lumii divine, singura care vă poate purifica, lumina renaşte, oferind aproape tot timpul energiile voastre lumii materiale, care, după ce v-a dat câteva clipe de bucurie, vă încarcă, vă întemniţează şi vă dizolvă.

Să luăm exemplul unui om bogat: dacă nu face ceva bun cu bogăţiile sale, dacă se lasă dus de plăcerile vieţii obişnuite, când va reveni într-o următoare încarnare, nu va mai avea nimic şi va fi obligat să trăiască în mizerie şi privaţiuni. El nu va şti faptul că dacă a fost foarte bogat în trecut şi acum este în mizerie, este pentru că a păstrat totul pentru el fără a face nimic bun pentru alţii. Câte creaturi nu vin pe lume într-o stare cu adevărat deplorabilă fără a şti măcar de ce. Această problemă nu a fost bine lămurită nici de către psihologie, nici de medicină, pedagogie sau psihanaliză... nici chiar de către religie. Ea nu poate fi lămurită decât de Ştiinţa iniţiatică.

Deci, dacă doriţi să pregătiţi condiţii bune pentru următoarea încarnare, indiferent ce veţi întreprinde, întrebaţi-vă întâi sincer: „**Caut lumina, caut iubirea, caut forţa... Le voi obţine făcând asta sau asta ?”**

Şi Cerul, care vă ascultă, vă va da răspunsul.

Sunt încă atâtea de spus asupra acestui subiect al economiei. Când o societate este prea preocupată de interesele ei economice, urmează pentru ea tot felul de dezechilibre şi inconveniente pe care nu a avut înţelepciunea de a le preveni. Priviţi, se doreşte exportul cu orice preţ pentru că este extrem de avantajos, şi treptat se vând arme, avioane de luptă unor popoare care, prin lupte continue, riscă să compromită pacea şi securitatea întregii planete. Unele dintre aceste popoare abia ştiu să citească şi să scrie, dar li se servesc arme perfecţionate. Bineînţeles, se vor câştiga bani mulţi, dar se va plăti foarte scump, într-o altă manieră, pentru toate acestea. Oh, Doamne, ce orbire. Şi iată cum o economie fără scrupule va fi ruina mai multor ţări.

Da, dragii mei fraţi şi surori, nici o altă problemă nu este mai importantă ca economia, cu aceasta sunt de acord. Însă un lucru nu l-au înţeles oamenii, nu aici, jos, se studiază problema pentru a o rezolva, ci sus, căci tot ceea ce este jos este o reflectare a ceea ce se află sus.

* *

Societatea este aşa de bine organizată pentru a oferi totul, încât oamenii au devenit foarte neglijenţi? Ei ştiu că vor găsi mereu ceva sau pe cineva să îi scoată din încurcătură. Ei pot merge la ski şi să se lanseze imprudent pe pârtie: dacă îşi vor rupe piciorul, vor merge la spital şi îl vor pune în ghips. Dacă vor lucra pe o scară, de ce să verifice dacă este bine aşezată?

Dacă vor cădea, vor fi luaţi pentru a fi îngrijiţi. Şi de ce să aibă grija de dinţii lor? Vor merge la dentist. Şi hainele, de ce să fie atenţi să nu le păteze? Sunt atâtea produse de curăţătorie peste tot. Se plimbă în pădure şi aruncă o ţigară aprinsă: de ce să-i doară capul dacă ea va provoca un incendiu? Vor veni pompierii să-l stingă.

În acest fel atenţia, perspicacitatea, discreţia, înţelepciunea, inteligenţa diminuează din ce în ce mai mult. De ce să se dezvolte când societatea oferă atâtea mijloace de a repara prostiile comise de diferiţi inşi? Toţi cercetătorii, tehnicienii sunt acolo pentru a-i ajuta pe oameni. În realitate, nu îi ajută, căci oamenii devin din ce în ce mai leneşi, slabi şi răi. Ei sunt, poate, mai instruiţi ca înainte, dar mai neglijenţi şi nepăsători. Problema acum se pune nu în a opri progresul material, dar de a putea lucra, de asemenea, în

domeniul interior pentru a exersa atenţia, prudenţa, stăpânirea. Căci trebuie, de asemenea, să ne gândim că se pot produce evenimente care vor priva omenirea de toate aceste comodităţi la care ea s-a obişnuit, şi iată încă un factor de dezordine şi conflict. Priviţi ce se întâmpla cu petrolul: s-au săpat puţuri, s-a împrăştiat energia fără discernământ, crezând că petrolul va exista mereu, uşor de obţinut, şi iată acum câte probleme politice au apărut din cauza acestui petrol. A devenit o armă teribilă în mâinile celor care îl posedă, şi din cauza lui, acum, pacea lumii este, fără încetare, ameninţată. Este magnifică economia, dar ar valora mai mult pentru oameni să încerce să cunoască şi să accepte adevărurile susceptibile de a ameliora întâi viaţa lor psihică, căci viaţa lor exterioară va suferi, mai devreme sau mai târziu, consecinţele slăbiciunilor lor interioare.

Sunt, probabil, singurul care înţelege corect economia. Se vorbeşte despre economie, se studiază ştiinţele economice, eu nu cunosc nimic dintre acestea, dar ştiu că economia nu se află acolo unde oamenii o caută. Vreţi să practicaţi veritabila economie, să aveţi bogăţii, comori pe care le puteţi apoi cheltui pentru a ajuta pe alţii? Ei bine, trebuie să deveniţi atent, luminat, propriul vostru stăpân, rezonabil. Iată adevărata economie. Nimeni nu o caută acolo, vedeţi, şi cele mai mari cheltuieli care duc la mari ruine sunt cauzate de către economişti.

Toţi sunt pe cale de a se ruina spiritual, moral, intelectual, şi chiar material, pentru că nu au înţeles cu adevărat natura economiei. Adevărata economie începe acolo unde niciodată nu aţi avut ideea să o căutaţi: în **atenţie**. Eşti stupefiat de a vedea numărul de mijloace şi de produse care apar acum pentru a

repune în funcţiune tot ceea ce a fost distrus, spart sau murdărit, şi nu numai obiecte ci oameni pur şi simplu. Este incredibil, o jumătate din omenire munceşte să repare pierderile cauzate de cealaltă jumătate. Ei bine, iată un punct care ar trebui să preocupe pe economişti, dar oamenii contând prea mult pe mijloacele exterioare îşi spun: „**De ce să ne spargem capetele pentru a atenţiona, deoarece sunt atâţia tehnicieni şi muncitori care repară tot ceea ce am scufundat noi, chiar şi pe noi înşine!“** Cu cât există mai multe facilităţi, cu atât mai puţin atenţia se dezvoltă şi, în acest mod, o economie ajunge la pământ: pentru că eşti obligat să cheltuieşti prea mult pentru a o repara. Dar eu ştiu că acest punct de vedere nu este cel al economiştilor. Căci nu numai că ei nu au văzut problema în acest fel, dar au o filozofie diametral opusă: trebuie produs din ce în ce mai mult, şi pentru ca această producţie să se scurgă, trebuie ca oamenii să consume cât mai mult. Sunt împinşi deci la consum, şi chiar la risipă: cu cât vor cumpăra mai mult, cu atât va fi mai bine. Atunci ei devin neglijenţi, sparg maşina şi celelalte aparate ale lor, nu e nimic, vor cumpăra altele... Dacă nu sunt rezonabili şi îşi macină sănătatea, este foarte bine de asemenea, vor îmbogăţi industriile şi laboratoarele farmaceutice. Bineînţeles, în acest mod, afacerile unor persoane şi anumitor ţări vor prospera, dar pentru ansamblul omenirii, pentru echilibrul, sănătatea, fericirea sa, această concepţie a economiei este ruinătoare şi catastrofală.

În realitate, natura singura cunoaşte şi practică economia: ea ştie cum trebuie făcut pentru a nu pierde un singur atom. O mică urmă de praf, o murdărie, totul se foloseşte. Priviţi: chiar deşeurile şi gunoaiele aruncate de oameni sunt absorbite de pământul care

le transformă în uzinele sale de jos, şi devin hrană pentru vegetaţie. Nimic nu se pierde, nimic nu se aruncă. Oamenii sunt departe de a poseda această inteligenţă a naturii: nu numai că epuizează pământul forţând producţia şi risipindu-i resursele, dar sunt tot timpul contrariaţi de problema deşeurilor. Urmăriţi problemele puse de reziduurile radioactive şi altele extrem de toxice, cărora nu li s-a găsit un mijloc de distrugere. Sunt obligaţi să le îndese în galerii subterane, dar există mari riscuri pentru omenire.

Adevărata economie se găseşte deci acolo unde este căutată. Şi v-aş spune chiar că adevărurile economiei constau în a nu risipi forţele, calităţile, energiile pe care Cerul ni le-a dat. Ea începe deci prin înţelepciune, măsură, atenţie. Actualmente nu vedem decât economişti peste tot. Dar niciodată omenirea nu îşi va găsi fericirea cu aceşti mari economişti, pentru că ei nu văd decât partea materială a vieţii şi a problemelor.

O fiinţă care îşi distruge şi dispersează toate energiile psihice din cauza pasiunilor, dorinţelor, gândurilor şi sentimentelor dezordonate, ce înţelegere a economiei poate avea? Veţi spune că nu vedeţi legătura... Pentru că sunteţi orbi, foarte simplu. Aceste două domenii nu sunt separate. Iată de ce, acei care se află la conducerea unei ţări şi care se pronunţă asupra chestiunilor economice ar trebui, mai întâi, să înveţe anumite adevăruri care nu se găsesc în cărţile de economie: cum este constituit omul, cum este legat la întreg universul, cum acest univers este ierarhizat, cum toate întreprinderile omeneşti trebuie să asculte de un model, de o idee celestă. În acel moment, tot ceea ce vor face ei, tot ce vor ordona, va fi perfect.

Cap. 8 - Ceea ce oricare om politic trebuie să ştie

Fiinţa omenească este constituită din două naturi (spunem aceasta pentru a simplifica): o natură inferioară pe care am numit-o „**Personalitate**”, şi o natură superioară pe care am numit-o „**Individualitate**”. Când individualitatea domină în el, omul poate face un imens bine lumii întregi, în timp ce, dacă se lasă condus de personalitatea sa care este egocentrică, avidă, crudă, nu poate să facă decât rău altora. Din nefericire, peste tot în lume, personalitatea ocupă primul loc: în familiile unde se observă că soţia îşi trage plapuma lângă ea în timp ce soţul face la fel... în societate, unde fiecare îşi dă silinţa să-şi croiască drum pe seama altora... În politică, economie, artă, peste tot nu se vede decât personalitatea exprimându-se, impunându-se şi fulminând.

Dar oamenii nu au suficiente criterii pentru a analiza originea exigenţelor şi revendicărilor lor. De câte ori n-au făcut ei experienţa schimbărilor şi chiar a revoluţiilor. Dar situaţia nu s-a îmbunătăţit. Şi de ce nu s-a ameliorat? Pentru că aceste revoluţii nu au fost făcute de oameni care aveau voinţa de a se smulge tendinţelor lor inferioare. Şi atât timp cât nu există ameliorări în mentalităţi, oricare ar fi reformele pe care le examinează, nici o situaţie nu poate cu adevărat să se amelioreze. Numai când vor ieşi din cercul strâmt al poftelor şi dorinţelor lor nemăsurate, schimbările pe care le vor aduce vor fi adevărate ameliorări.

Până aici, chiar dacă toţi oamenii politici folosesc din ce în ce mai mult cuvântul „schimbare”, vom continua să asistăm la aceleaşi eforturi încrâncenate ale unei mulţimi de ambiţioşi pentru a smulge locuri care să le ofere mai multă putere şi bani. Ei nu se

pregătesc deloc să-şi asume sarcina măreaţă, care este a lor, ei nu muncesc deloc pentru a deveni mai dezinteresaţi, mai nobili, mai stăpâni de sine... modele. Aceasta nu îi interesează. La ce le-ar servi să se îndrepte? Nu de aceasta au ei nevoie. Ei au nevoie de locuri pentru a obţine puteri, pentru a-şi satisface pasiunile lor, dorinţele lor de cucerire, de dominaţie, de răzbunare. Iată de ce lumea nu va găsi niciodată pacea!

În realitate, societatea actuală este atât de puţin luminată, încât ea încurajează toate tendinţele interioare ale membrilor săi. Până şi părinţii sunt atât de neştiutori încât îşi imaginează să-şi educe copiii împingându-i la obţinerea de favoruri şi privilegii prin mijloace mai mult sau mai puţin licite. Aceasta înseamnă educaţia pentru ei. În loc să le spună: **„Pregăteşte-te, dacă într-o zi vei avea responsabilităţi, va trebui să te arăţi la înălţimea sarcinii tale şi să nu te compromiţi niciodată”,** nu, ei le dau sfaturile cele mai necinstite şi se bucură de succesele lor chiar dacă nu le merită. Se doreşte mereu reuşita în planul material şi cum, pentru a reuşi, eşti obligat să foloseşti calculele, viclenia, violenţa, în final se distruge tot ce există mai bun în caracterul fiecăruia.

Veţi spune: „**Da, dar dacă trebuie să urmăm sfaturile dumneavoastră, dacă trebuie să ne pregătim atâta pentru a deveni un model, condiţiile însă, în lume, sunt de aşa natură încât vom rămâne undeva, necunoscuţi, obscuri, în partea cea mai de jos a societăţii!“** Dar ce ştiţi voi despre marile legi spirituale, pentru a trage asemenea concluzii. Cine veţi deveni, cu adevărat, o fiinţă capabilă, excepţională, când veţi deveni un model, un

soare, chiar dacă nu veţi dori, chiar dacă veţi refuza, alţii vor veni să vă ia de braţ cu forţa şi să vă plaseze în vârf pentru a-i dirija şi conduce!... Dacă aceasta nu se întâmplă, este pentru că nu o meritaţi: nu sunteţi încă pregătiţi, deci nu aveţi de ce să protestaţi.

Oamenii aspiră la adevărata lumină, la adevărata ştiinţă, la adevărata putere, au nevoie de ea, o caută, dar cum toţi aceia cu care vin în contact, nu sunt modele impecabile, ei se descurcă prin necinste şi violenţă pentru a reuşi cu orice preţ. În interior, toţi aspiră la ceea ce este nobil, sublim, dar cum nu le întâlnesc, şi se văd înconjuraţi de hoţi şi nesătui, ei se descurajează şi încep să îi imite, adaptând această filozofie atât de răspândită: *„Faceţi bine şi veţi primi rău în schimb..”. „Fiţi cinstit şi veţi muri de foame..”. „Omul este un lup pentru om..”.* Atunci, din ce în ce mai mult, fiecare se nivelează, se conformează creaturilor celor mai de jos.

Ceea ce este trist, este că în timpul adolescenţei, mulţi au această dorinţă de a lucra pentru un ideal, de a face sacrificii mari, de a se comporta cavalereşte. Dar, după câtva timp, în contactul cu realitatea, sub presiunea anturajului lor care îi sfătuieşte să fie „rezonabili”, „inteligenţi”, ei renunţă, se nivelează, devin ca şi ceilalţi. Se observă aceasta peste tot: oamenii au dorinţe frumoase, elanuri bune, numai că nu întâlnesc instructori, modele, pentru a-i susţine, sfătui şi împiedica să se întoarcă înapoi, şi atunci din cauza tuturor micilor inconveniente, glume, ironii, după puţin timp devin ca fiarele care îi înconjoară.

Dar să presupunem că vor exista în viitor creaturi care vor lupta, sacrifica totul pentru a ajunge să realizeze un ideal sublim, şi veţi vedea cât de mult vor fi ele căutate, apreciate, iubite. Şi în acest fel Regatul

lui Dumnezeu poate veni pe pământ. Dacă nu a venit până acum, este pentru că majoritatea conducătorilor din lume nu au un ideal înalt. Ei nu sunt nici proşti, nici nebuni, înţelegeţi, pentru a avea asemenea scopuri sublime. Dar dacă, într-o zi, unii se vor decide să realizeze acest ideal, indiferent de ce se va întâmpla, atunci credeţi-mă, aceasta va fi adevărata putere, adevărata lumină, adevărata frumuseţe.

Numai înţelepţii, Iniţiaţii, marii Ghizi care şi-au stăpânit personalitatea au putut lăsa să se manifeste natura lor divină şi să lase moştenire omenirii o operă de neuitat, eternă. Asemenea fiinţe au existat întotdeauna istoria ne-a păstrat amintirea lor; dar sunt mult prea puţin numeroşi, în comparaţie cu toate aceste personalităţi care populează pământul şi dau curs liber instinctelor lor inferioare, lăcomia, ostilitatea, răzbunarea. Când asemenea fiinţe au responsabilităţi politice într-o ţară, nu pot face decât victime. Iată de ce războaiele nu se vor opri niciodată: din cauza acestei filozofii a personalităţii. Atât timp cât oamenii nu îşi vor schimba filozofia, nu se vor produce ameliorări adevărate: vor exista totdeauna, undeva în lume, războaie şi mizerii.

Dacă Împărăţia lui Dumnezeu nu a venit încă, este pentru că toţi lucrează pentru o politică inspirată de personalitate. Da, când analizez scopurile politicii, văd că ele sunt totdeauna mediocre. Ah, evident, ele sunt prezentate în culori trandafirii şi ornate pentru a uimi galeria. Dar în realitate, adesea, aceasta înseamnă: scoală-te, ca să mă aşez eu în locul tău. Toţi la fel. Dar încet-încet se va observa că nu se pot face viori din orice lemn, ci trebuie găsit lemnul convenabil. Da, oamenii politici trebuie să fie pregătiţi, instruiţi în Şcoli

iniţiatice, în caz contrar, ei vor continua să antreneze popoarele spre catastrofă.

Toţi aceia care sunt acolo, care vorbesc, gesticulează, în discursuri sforăitoare, oare ce intenţii ascunse au în realitate? Lumea dă năvală pentru a-i asculta şi cum nu există deloc clarviziune, se ambalează, îi aplaudă şi îi urmează. Astfel, orbii sunt conduşi de alţi orbi. Dar ştiţi ce se spune**: „Orbii conduşi de alţi orbi se prăvălesc împreună în prăpastie”.** Din nefericire, întotdeauna este prea târziu când se realizează această orbire generală: catastrofele au şi apărut. Priviţi pe Hitler, Stalin şi atâţia alţii: ce călăi, ce monştri, şi mulţimi întregi îi urmau şi aclamau...

Eu, de asemenea, lucrez pentru o politică, dar pentru o politică care nu este inspirată de personalitate. Ceea ce este trist, este că există foarte puţini oameni care sesizează aceste idei. Mergeţi şi vorbiţi-le de o politică inspirată de individualitate, generozitate, dezinteres, lumină: nimeni nu vă va urma. Dar vorbiţi-le despre a distruge şi incendia, aceasta va place imediat miilor de oameni. De aceea, scuzaţi-mă ca v-o spun, oamenii trebuie încă să sufere.

Da, nu există o altă explicaţie: oamenii trebuie încă să sufere, şi într-o zi, din cauza acestor suferinţe, vor găsi drumul. Credeţi că n-am milă? Nu, sunt nefericit că v-o spun, dar oamenii trebuie să sufere pentru a înţelege. Dovada, atunci când se prezintă un trimis al Cerului care îi poate lumina şi ajuta, credeţi că-l ascultă? Nu, şi nu numai că nu îl ascultă, dar îl închid, îl ard sau crucifică. Dar când un monstru îi face să sufere, îl primesc cu braţele deschise, îl aclamă şi îi dau ei înşişi toate puterile pentru a-i distruge. Studiaţi

istoria şi veţi vedea că oamenii caută pe aceia care îi fac să sufere.

Analele Ştiinţei iniţiatice raportează că multe civilizaţii omeneşti au dispărut şi că, unele dintre ele, cum ar fi rasa Atlanţilor, de exemplu, aveau o cultură şi o tehnică mult mai avansate ca ale noastre. Dacă ele au dispărut, este din cauza acestei tendinţe a personalităţii care împinge fiinţele să dorească a domina şi a subjuga prin violenţă.

Şi, ceea ce este o prevestire rea pentru viitorul omenirii, este că se vede această tendinţă manifestându-se din ce în ce mai mult în lumea actuală. Peste tot state sau partide care vor să domine şi să zdrobească pe ceilalţi, peste tot fabricarea de arme din ce în ce mai numeroase şi aducătoare de moarte. Dacă există o industrie care nu şomează, este aceea a armelor: fiecare ţară le fabrică pentru propria-i folosinţă şi pentru a le vinde altora.

Acum Africa este plină de arme, care i-au fost vândute de alte ţări! Acestea sunt mulţumite, s-au îmbogăţit, dar de ce nu se gândesc că vor suferi consecinţele catastrofice ale acestor vânzări într-o zi?

Inteligenţa cosmică, care trăieşte în eternitate, nu este legată de o omenire aparte. atâtea au dispărut, încât dacă dispare şi aceasta prin propria-i greşeală, Ea nu va fi tulburată prea mult: cu cei câţiva indivizi care vor rămâne, va pregăti o alta. Depinde de noi să nu ne distrugem. Dacă ne încăpățânăm să facem tot pentru a ne distruge, Inteligenţa cosmică va rămâne imperturbabilă, nu va interveni, ne va lăsa s-o facem.

Omenirea a ajuns la un înalt grad de dezvoltare, este evident, şi această dezvoltare o datorează intelectului. Prin el insuşi, intelectul este neutru, nici bine, nici rău orientat, dar când este condus de

Personalitate ceea ce se întâmplă în majoritatea cazurilor el posedă mijlocul cel mai eficace de a-şi atinge proiectele cele mai dăunătoare. Graţie dezvoltării extraordinare a facultăţilor intelectuale, personalitatea reuşeşte, din ce în ce mai mult, să-şi manifeste cele mai rele tendinţe: să acapareze tot şi să elimine ceea ce îi rezistă.

Şi când ascult discursurile anumitor reprezentanți ai partidelor politice sau sindicatelor, îmi spun: **„Dumnezeule, dar ce îşi închipuie ei? Niciodată activităţile lor nu vor da rezultate. De ce? Pentru că ei nu sunt exemple, modele, au ambiţii, interese, şi personalitatea lor îi conduce”**. Veţi spune că sunt foarte inteligenţi, că ştiu să vorbească... Bineînţeles, dar aceasta nu este de ajuns. Ei cunosc politica, istoria, economia, dar sunt conduşi de personalitatea lor. Când Individualitatea lor va veni să conducă, atunci da, vor putea realiza câte ceva. Dar au ei, oare, idee că există în ei o natură superioară care trebuie să ia totul în mâini?

Nici un om nu poate deveni un bun şef de guvern atât timp cât va avea impulsivităţi, proiecte dictate de ambiţie, interes, vanitate sau dorinţă de răzbunare... În aceste condiţii, niciodată nu va putea aduce fericirea poporului său. Oh, bineînţeles, pentru a arunca praf în ochi, înainte de a li se vedea adevăratele mobile, toţi vor găsi fraze minunate unde se vorbeşte despre salvarea ţării, fericirea oamenilor, adevărata dreptate, şi aşa mai departe. Dar ei nu pot să spună realitatea: dacă s-ar prezenta, sincer, aşa cum sunt, cu poftele lor nemăsurate şi dorinţele lor de dominare, vă daţi seama că nimeni nu i-ar accepta. Ei o ştiu, şi de aceea înşeală, mint, trag pe sfoară.

În trecut, oameni ca Genghis Han, Attila, Tamerlan puteau obţine tot ceea ce doreau, chiar dacă se arătau aşa cum erau. Erau alte epoci, alte mentalităţi, şi cu cât un şef se arăta crud, injust, implacabil, cu atât mai mult avea şanse de câştig. În timp ce astăzi nu se mai poate: trebuie să te disimulezi în spatele unor scopuri acceptabile, rezonabile, generoase iar, dacă nu, eşti pierdut. De aceea, se lucrează astăzi la atingerea unor maniere convenabile pentru a produce un efect bun în fata publicului, înainte de a atrage victimele, care odată atrase, hop, ele sunt înghiţite. Este uşor. Aceste victime nu au nici intuiţie, nici inteligenţă, nici cunoştinţe. Cu câteva metode şi puţin timp, chiar şi un om necinstit poate convinge pe aproape oricine, cu condiţia de a nu îşi arăta adevăratele intenţii.

Pentru a găsi fiinţe care au, într-adevăr, scopuri dezinteresate, trebuie să te adresezi marilor Iniţiaţi care au dat dovezi, care s-au purificat, care au suferit, dar care au învins şi triumfat. În alt fel, este mai bine să nu avem încredere. Dacă natura superioară din om a învins natura sa inferioară, puteţi avea încredere în el, dar niciodată înainte. Înainte, indiferent ce v-ar spune un om, să nu aveţi încredere. Nici eu nu vă spun să aveţi încredere în mine şi să mă urmaţi. Vă spun numai: *„Veniţi să trăiţi lângă mine, veniţi să verificaţi..”.* Şi, după ce m-aţi observat timp de luni sau ani, veţi gândi că puteţi avea încredere, atunci veţi fi liberi de a mă urma. Eu nu v-am cerut niciodată să mă urmaţi din prima zi.

*** ***

Bineînţeles, când se ascultă conferinţele mele şi când te găseşti la curent cu toate evenimentele care

se produc, actualmente, în lume, te întrebi de ce subiectele despre care vorbesc eu nu au nici o legătură cu actualitatea. Vă spuneţi: *„Dar ce ne povesteşte el. Dacă ar şti măcar ce se petrece în Polonia, în Liban sau chiar în Franţa, nu ne-ar întreţine cu lucruri atât de nesemnificative”.* Şi iată că nu aţi înţeles nimic, căci ceea ce vă dau eu este, dimpotrivă, esenţialul: sunt metode, mijloace, chei pentru a rezolva toate problemele existenţei.

Dacă ar trebui acum să vă vorbesc despre evenimente, la ce ar servi aceasta? Sunt atâţia oameni care vorbesc fără a aduce soluţii. Nu sunt decât constatări, statistici, reglări de conturi, care nu vor servi niciodată a schimba ceva şi numai Dumnezeu singur ştie dacă sunt exacte. Deci, las toate aceste probleme altora, iar eu mă ocup de esenţial, de ceea ce va rămâne valabil pentru eternitate. Fiinţa omenească având un corp fizic, o voinţă, o inimă, un intelect, un suflet, un spirit, întrebarea care se pune este: cum va trebui să lucreze cu aceste elemente de care se va lovi mereu ? Da, pentru eternitate, indiferent de evenimente, fiinţa omenească se va afla în faţa aceloraşi probleme: cum să gândeşti, să simţi, să acţionezi, să iubeşti, să creezi...

Eu am ales, deci, subiectul cel mai important: fiinţa omenească. alţii nu văd această importanţă, îşi pierd timpul şi energiile în poveşti pe care lumea le va uita imediat. Da, este extraordinară această tendinţă pe care o au oamenii de a se interesa de lucrurile trecătoare. Un nou guvern, de exemplu, iată de ce se ocupă cu ardoare... Dar cât timp va dura acest guvern? Câteva luni, după aceea va fi schimbat şi va apare un altul în vizor. Şi partidele politice... Unele apar, altele dispar sau îşi schimbă numele, şi dacă nu cunoşti

numele lor şi pe cei care sunt la conducere, eşti văzut rău. Că nu cunoşti nimic din lumea divină, aceasta nu are nici o importanţă, dar a nu cunoaşte certurile conducătorilor politici, ceea ce şi-au spus la televizor, iată ceva grav... Dar este mizerabil, lamentabil, ce pot aduce bun aceste istorii oamenilor, pentru adevăratul lor viitor, pentru pacea, lumina, imortalitatea lor?

Veţi spune: *„Dar dorim să ajutăm ţara noastră!"* Nu se poate găsi ajutor în felul acesta, nu s-au putut ajuta niciodată oamenii aşa. Numai ne imaginăm că îi ajutăm... Nu, nu aceste discuţii şi certuri politice pot să-i ajute. Toate acestea nu au adus nimic, numai nemulţumiri, furii, greve, revoluţii. Ce a adus bun politica? Spitalele sunt pline de bolnavi, tribunalele pline de procese, şi va trebui, în curând, să existe câte un poliţist la fiecare locuitor.

Veţi întâlni mii de oameni în lume care pun politica pe primul loc. Zi şi noapte nu se ocupă decât de aceasta, dar ce soluţii găsesc ei? Niciuna, în afara apartenenţei la un partid. Deci acest lucru este fantastic, glorios, de a aparţine unui partid. Dar acest partid va rezolva el, oare, problemele? Se află el pe drumul adevărului? Nu interesează pe nimeni lucrurile acestea. Odată înscris în acest partid, te simţi mândru, puternic, sigur de sine. dar adesea această mândrie nu durează, căci dacă partidul nu obţine victoria, membrii săi se dezumflă. Toată gloria lor n-a fost decât un balon de săpun.

Sunteţi de acord cu mine? Nu, nu cred. Bine, cum doriţi. Dar să ştiţi că toate tendinţele care se manifestă în acest moment nu sunt, mai mult sau mai puţin, decât tendinţele anarhiei. Dacă oamenii şi-ar putea da seama cât de departe sunt de adevăr. Dar lor le place să se înşele, le place să aibă iluzii, chiar dacă aceasta

nu serveşte la nimic, se agită pentru a da impresia că fac ceva. Cel puţin se mişcă, nu rămân inactivi. Este drept, trebuie să fii activ, dar ei trebuie să aleagă cea mai bună activitate.

Vorbiţi despre politică oriunde, în stradă, sau în tren, veţi observa tinerii şi bătrânii, toţi vă vor spune punctul lor de vedere. Dumnezeule, trăiesc o viaţă aşa de limitată, aşa de personală, ce idei pot avea ei? Şi dacă veţi asculta pe şefii partidelor politice, veţi auzi că fiecare îl acuză pe celălalt de a duce la ruină naţiunea şi că face rău concetăţenilor, în timp ce el nu se gândeşte decât la patrie, nu trăieşte decât pentru patrie. Sunt ei sinceri, vorbesc oare în interesul ţării lor şi al compatrioţilor, sau numai pentru ei, pentru a fi aleşi? Odată aleşi, vom vedea ce se va întâmplă!... Din nefericire nu vom vedea decât ceea ce am mai văzut.

Aceasta pentru că nimeni nu pricepe că lângă acest interes al „ţării” există atâtea partide, al căror număr este în creştere. Dar la ce oare servesc aceste divizări? Trebuie văzut ansamblul, un singur scop de atins, şi nu a se opri asupra unui punct particular şi a se bate pentru obiective care vor fi înlocuite curând de altele.

Eu nu vă spun că toţi se înşeală, nu, fiecare din punctul lui de vedere are dreptate. Dar vis-a-vis de ansamblu, toţi comit greşeli, Un egoist care nu se uită la cei din jur, îşi aranjează lucrurile pentru a-şi satisface nevoile şi poftele, şi fatalmente ceilalţi îi reproşează. Şi el nu înţelege, pentru că vis-a-vis de el însuşi totul părea în regulă, perfect şi logic. Cam la fel se petrec lucrurile cu partidele politice. Tot ceea ce spun ei este absolut adevărat, logic, din punctul lor de vedere, dar raportându-ne la punctul de vedere al totalităţii, cel universal, nu mai este adevărat.

Când un copil doreşte ceva, este convins că are dreptate şi este uimit că părinţii săi se pot opune dorinţelor sale. După gradul de înţelegere al copilului, ceea ce doreşte este absolut logic şi legitim. Şi iată că vede cum alţii răi, neînţelegători, îi pun obstacole, şi el se revoltă. La fel se petrece cu lumea întreagă. Fiecare îşi trage plapuma peste el*: „După mine este aşa, după mine este aşa şi aşa..”.* Da, dar acest „după mine” este aşa de limitat. Trebuie acum să ne mărim inteligenţa, să devenim capabili nu numai de a judeca lucrurile după sine, după propriul punct de vedere şi nevoile individuale, dar şi de a ne introduce în situaţia altora pentru a modifica şi completa acest punct de vedere. În acest moment veţi descoperi adevărul şi veţi vedea că toţi au dreptate, fără a avea dreptate: adică au dreptate la nivelul lor de înţelegere, dar nu din punctul de vedere al colectivităţii cosmice.

Atât timp cât omul nu posedă o conştiinţă suficient de vastă şi impersonală, el vede lucrurile după el insuşi, şi adevărul „său” nu este decât o bucată de adevăr. Deci, toate partidele politice se înşeală pentru că fiecare nu vede lucrurile decât din punctul lui de vedere. Dacă ar putea vedea realitatea, nu ar mai fi aşa de mândri de ei înşişi. Toţi cei care nu încearcă să ajungă la un punct de vedere universal se înşeală, şi într-o zi sau alta, viaţa însăşi le va dovedi că s-au înşelat.

Eu nu sunt împotriva politicii, dar o înţeleg în alt fel. Dacă se dă puterea cuiva care nu cunoaşte structura fiinţei omeneşti, nici modul cum este legată ea la toate puterile cosmice, cum vreţi ca această persoană să aducă ceva cu adevărat bun ţării sale? Cum el n-a realizat această legătură în el însuşi, cum să o realizeze pentru o întreagă naţiune? Cum poate

un neştiutor să îi instruiască pe alţii, un slab să suporte greutăţile lor, sau un impur să-i purifice? Este imposibil. Ei bine, este imposibil, de asemenea, ca politicienii să aducă fericirea altora dacă nu au fost instruiţi într-o Şcoală Iniţiatică: acolo, li se va spune că, pentru a fi un adevărat om politic, trebuie mai întâi să dobândeşti o cunoştintă aprofundată a omului şi a naturii, să respecţi legile divine şi să nu ai nici o ambiţie, nici o pasiune personală.

Toţi vorbesc de servirea patriei, dar, adesea acestea nu sunt decât cuvinte. Se gândesc numai la buzunarul lor, la prestigiu, la putere, posedând încălţări, gheare, dinţi, pentru a-şi curăţa drumul şi a obţine primul loc. În timp ce alţii, mai competenţi, dar care nu au nici aceste încălţări, nici aceste gheare, rămân în umbră. Eu nu sunt împotriva politicii, dar pentru mine singura politică valabilă este aceea a Iniţiaţilor care au studiat natura omenească, forţele sale, slăbiciunile, nevoile şi condiţiile spirituale, afective, morale, şi economice în care poate ea să se desfăşoare. Atât timp cât nu posedă aceste cunoştinţe, politica nu poate duce decât la înfruntări sângeroase.

Priviţi-l chiar pe Karl Marx, care este atât de glorios, slăvit, urmat, ei bine, el va claca peste puţină vreme, împreună cu toată suita sa. Da, pentru că nu se rezolvă problemele oamenilor prin lupta de clasă, colectivizarea mijloacelor de producţie etc. Că a fost un geniu Karl Marx, aceasta este sigur, nimeni nu o poate nega, dar că nu a prevăzut totul, că nu a trăit o viaţă divină, că nu a fost un Iniţiat, este la fel de sigur. Recunosc că trebuie să existe oameni calificaţi în fiecare domeniu al vieţii economice şi sociale, dar înainte de toate trebuie la conducere Iniţiaţi care poate nu ştiu nimic din toate acestea, dar cunosc esenţialul.

Sunteţi uimiţi? Dar luaţi cazul meu, de exemplu. Nu există un om pe pământ care să fie mai ignorant decât mine în domeniul organizării, economiei, finanţelor. Eu nu ştiu nimic. Şi ce ştiu? Ei bine, un singur lucru, dar esenţial: cum să curgă apa, atât. Iar apa, după aceea, îşi va găsi drumul. În acel moment o întreagă cultură va apare şi va urca. Plante, animale, oameni... Trebuie să faci să curgă apa fără a te ocupa de rest. Este ceea ce fac, aici în Fraternitate, de mulţi ani: mă ocup să fac apa să curgă, şi voi, ca şi plantele, păsările, arborii, animalele, oamenii, veţi găsiţi, fiecare, locul vostru. Nu este de datoria mea de a vă găsi un loc, eu nu trebuie să mă ocup de aceasta. De aceea nici nu am spirit organizatoric. Eu nu mă ocup decât cu apa, căci dacă există apă, lucrurile se organizează ele însele.

Şi această apă este dragostea, este viaţa!...

Atât timp cât oamenii politici cred că pentru a ameliora situaţia trebuie constituită o organizaţie puternică, create instituţii noi, structuri şi posturi noi, nu vor ajunge la nimic, căci au uitat apa. Tot ceea ce vor putea organiza în exterior se va dovedi ineficient atât timp cât nu se vor ocupa de a face să curgă apa. De aceea, este necesar să existe în frunte o fiinţă care posedă această apă, această dragoste, căci în acel moment toate ramificaţiile diferitelor activităţi vor şti cum să se descurce pentru a contribui la succesul întreprinderii.

Ce bine se poate observa acest fenomen în viaţă cotidiană! Nu ştiţi cu exactitate cum să faceţi să reuşiţi ceea ce doriţi, dar o doriţi cu ardoare, o doriţi mult, şi atunci veţi reuşi datorită acestei iubiri, pentru că această iubire, ea, ştie să se descurce. Dar dacă nu aveţi această iubire, orice aţi încerca, nu veţi reuşi.

Se observă că unele femei citesc cărţi de bucate şi folosesc cele mai bune ingrediente, dar mesele pe care le pregătesc sunt de neatins pentru că nu le place să gătească. În timp ce altele, fără a citi măcar o reţetă şi cu câteva ingrediente simple, reuşesc meniuri delicioase. Iată deci, iubirea. De altfel, eu nu sunt un copil pentru a nu înţelege cât de complexă este organizarea unei ţări. Da, dar pentru ca tot ansamblul să meargă, trebuie o lumină, o iubire, trebuie ca apa să curgă, şi în acel moment toţi vor fi inspiraţi şi vor găsi ceea ce trebuie să facă.

Priviţi ceea ce se întâmplă la o reuniune unde se întâlnesc persoane pentru a hotărî asupra unui proiect. Dacă aceste persoane au dragoste unele pentru altele, ele se vor înţelege, şi la sfârşitul reuniunii totul va fi pus la punct şi proiectul se va realiza. Dar dacă ele vin fără dragoste, ele nu vor găsi niciodată soluţii. Este ceea ce, des, se întâmplă la multe adunări: nu există dragoste, se reunesc o dată, de două ori, de trei ori... de zece ori, şi nimic nu iese din aceste reuniuni, cu excepţia neînţelegerilor, a certurilor. Când soseşti realmente inspirat de dragoste, de iubire, îţi trebuie uneori cinci minute pentru a rezolva problemele, care fără aceasta vor rămâne de nerezolvat ani de zile.

Atunci pentru ce oamenii sunt aşa de orbi?... Şi aşteaptă ceva fantastic să-i ajute. Nu, dacă nu ajung să rezolve problemele, nu au de ce să fie aşa de mândri. Ei bine, ei trebuie să ştie că ceea ce îi împiedică în a găsi soluţia, este lipsa iubirii. Dar ei nu cred în puterea iubirii. Ei cred în puterea intelectului, a spiritului critic, şi aici se înşeală, nu trebuie crezut în eficacitatea acestor lucruri, sunt chiar periculoase. Să pună puţină iubire în întâlnirile lor, în discuţii, atât, şi imediat

problemele se vor rezolva. Toţi vor pleca fericiţi, uimiţi chiar că a fost aşa de simplu.

Aţi văzut două persoane care vorbesc. Ce fac ele? Se întrerup în discuţie, vorbesc în acelaşi timp, şi sfârşesc prin a se omorî între ele. Da, pentru că ele nu s-au ascultat. Fiecare dintre ele este aşa de plină de ea însăşi, încât nu vrea s-o asculte pe cealaltă, şi foarte repede, ele se enervează, nu se mai stăpânesc şi încep să se împungă. Cu adevărat, oamenii nu sunt nici psihologi, nici pedagogi. Dacă ar fi fost inteligenţi, trebuiau să ştie dinainte ce se va întîmpla şi ar fi evitat de a ajunge aici. Un om inteligent arată, de la început, multă dragoste, bunavoinţă, atenţie la tot ceea ce i se spune, pentru a trezi în celălalt ceva bun, şi în acel moment se poate rezolva totul.

Pentru a termina, vă spun că atât timp cât conducătorii politici nu sunt instruiţi în Ştiinţa iniţiatică, vor fi obligaţi să comită greşeli. Publicul care asistă la dezbaterile lor este uluit şi aplaudă: *„Aţi văzut cum i s-a răspuns adversarului? “ Oh, la, la. Câte i-a spus. Cum l-a somat. A fost minunat!”* Dar un Iniţiat care vede aceste lucruri nu este uluit. Cu orbii totul poate merge, ei înghit totul, dar nu şi cu Iniţiaţii.

Atunci, nu aşteptaţi mare lucru de la politică atât timp cât politicienii nu au studiat Ştiinţa iniţiatică. Din ce în ce vor apare dificultăţi, ciocniri, neînţelegeri, la care ei nu vor găsi soluţii. Ei da, sunt obligat să vă spun adevărul, chiar dacă el nu place tuturor. Cât timp nu este cunoscută această ştiinţă privind omul, universul şi pe creator, soluţiile care se vor găsi vor fi parţiale, momentane, pasagere, ele vor produce tot timpul inconveniente pe care n-am ştiut să le prevedem.

Cap. 9 - Împărăţia lui dumnezeu

Pentru ce există actualele dezordini? Pentru ce acest gol şi această neînţelegere? În ciuda a ceea ce posedă, oamenii se simt nesatisfăcuţi, nenoriciţi. Pentru ce?... Pentru că ei se conduc ca şi cum nu ar fi decât materie, ca şi cum nu ar fi decât un stomac şi un sex. Ei nu caută să satisfacă decât pe acestea două. S-ar spune că nu au ştiut niciodată că există în ei, de asemenea, un suflet, un spirit, o scânteie divină, ceva de o altă natură, de o altă dimensiune, de o altă intensitate, de o altă vibraţie, şi ale cărei dorinţi trebuie să le cerceteze pentru a înţelege de ce au nevoie.

Sufletul omului are alte nevoi decât corpul fizic, el vrea să-i dea o hrană pe care sufletul nu o poate asimila, niciodată el nu îi dă ceea ce sufletul îi cere. Sufletul cere spaţiul infinit, lumina strălucitoare, el cere armonia, muzica celestă, dar omul îi dă totdeauna o hrană materială, de aceea el somnolează, suspină, se sufocă, moare. Când omul va începe să se cunoască, când va înţelege că nu este construit numai dintr-un corp fizic, dar, de asemenea, din mai multe corpuri subtile care au fiecare, nevoie de o hrană adecvată şi care trebuie să se afle în armonie între ele, această schimbare de filozofie va produce o ameliorare în toate celelalte domenii: social, economic, politic, şi în acel moment Împărăţia lui Dumnezeu va putea veni să se instaleze pe pământ. Atât timp cât omul nu se cunoaşte deloc, Împărăţia lui Dumnezeu nu poate veni, căci el o caută acolo unde nu este.

Împărăţia lui Dumnezeu nu este o realizare materială, ci spirituală, este o stare de conştiinţă, de aceea este esenţial de a schimba starea de conştiinţă

a oamenilor printr-o ştiinţă adecvată Bineînţeles, este imposibil ca această schimbare să se producă rapid în conştiinţa tuturor. Pentru unii această schimbare nu va putea să se producă înainte de trecerea a mii de ani. Dar este suficient ca o minoritate de fiinţe foarte evoluate să înţeleagă şi să accepte aceste idei ale Fraternităţii Albe Universale, ale Împărăţiei lui Dumnezeu, ale Vârstei de Aur. Ele vor conduce, iar ceilalţi vor fi obligaţi să-i urmeze, exact cum coada urmează capul. Li se va da posibilitatea de a se integra acestei minorităţi care va forma Împărăţia lui Dumnezeu, iar când vor vedea noua viaţă care li se propune, cu o nouă organizare socială atât de benefică pentru toate creaturile, nimeni nu va protesta.

Împărăţia lui Dumnezeu trebuie, deci, să vină mai întâi în mintea oamenilor ca inteligenţă, ca lumină. Ea va intra apoi în inimă ca senzaţie, dragoste, şi va coborî în sfârşit în planul material unde se va manifesta ca abundenţă şi pace. Este posibil, eu lucrez pentru aceasta. Numai că puţini oameni mă înţeleg, majoritatea rămân la concepţiile lor vechi, ale trecutului şi spun: „**Este imposibil, nu se va putea schimba natura omenească şi iată dovezile..”.** Şi îmi arată toate evenimentele care se produc în lume. Evident, le observ şi eu, şi ştiu mai bine ca oricine că, dacă această stare de lucruri durează, Împărăţia lui Dumnezeu nu va putea niciodată veni. Dar, dacă se acceptă filozofia Iniţiaţilor, totul devine posibil.

Această filozofie a Iniţiaţilor este bazată pe cunoaşterea fiinţei omeneşti. Toţi cred că o cunosc, dar în realitate nu o cunosc, de aceea toate mijloacele găsite pentru rezolvarea problemelor nu sunt decât cu eficacitate momentană. Există impresia că problemele sunt rezolvate, dar iată că, puţin timp după aceea,

aceste “soluţii” aduc alte inconveniente. Priviţi în medicină, adesea îngrijind un rău, se declanşează un altul. Şi educaţia... cu toate aceste ameliorări aduse în şcoli, copiii se descurcă mai bine în viaţă? Nu, educaţia este defectuoasă pentru ca ignoră structura fiinţei omeneşti.

De aceea, am spus totdeauna, singura ştiinţă care trebuie, cu adevărat, studiată şi aprofundată este Ştiinţa fiinţei omeneşti. Da, ea trebuie să se afle în centru, şi toate celelalte: fizica, chimia, mecanica, astronomia, biologia... trebuie să servească această ştiinţă care a fost abandonată în avantajul lor. Veţi spune: „**Da, dar anatomia, fiziologia, nu înseamnă nimic? “** Sunt bazele necesare, bineînţeles, dar ele nu ne învaţă ceea ce este, cu adevărat, fiinţa omenească în întregul ei.

Pe viitor, va trebui schimbată chiar concepţia despre ştiinţă şi plasată fiinţa omenească în centrul tuturor studiilor; fiinţa omenească cu Divinitatea care este în ea. Numai în momentul când omul va fi conştient că totul trebuie să graviteze în jurul acestui centru divin din el, va putea rezolva problemele sale. Iată de ce insist mereu asupra importanţei acestui centru divin în raport cu care toate celulele, toate particulele trebuie să se organizeze. Acesta este secretul: a chema toate elementele disparate care merg în toate direcţiile şi a le face să se rotească precum planetele în jurul soarelui. În acest moment, da, veţi putea vorbi despre ordine, fericire, pace... în acel moment veţi putea vorbi despre Împărăţia lui Dumnezeu: pentru că există un centru, un soare, un nod în jurul căruia toate celelalte elemente îşi găsesc locul, traiectoria de urmat, şi nu se mai ciocnesc.

Am o încredere absolută în filozofia Iniţiaţilor, da, absolută, căci odată studiată şi comparată cu tot ce există, este singura care rămâne pe propriile-i picioare, singura, celelalte toate sunt la pământ. Vedeţi, este uşor de înţeles acum. Înlăturaţi centrul din om, adică spiritul său, sufletul său, şi el devine un cadavru, întreg corpul se descompune. Trebuie, deci, găsit acest atom central care este acolo, în noi, care trăieşte, vibrează, şi face să conveargă tot restul către el, căci el singur este în stare de a menţine ordinea şi pacea.

De câte ori nu spun oamenii: „***Mi-am pierdut capul!“*** Da, ei îşi pierd mintea, nu se mai controlează, nu mai ştiu ceea ce spun sau fac. Totul se desfăşoară în afara controlului lor şi fac prostii ce trebuie mai târziu reparate. Bineînţeles, aici capul nu este decât un simbol. Ar putea fi, la fel de bine şi inima: „***Mi-am pierdut inima!“*** pentru că şi inima este, de asemenea, un centru.

În realitate, cuvintele nu au nici o importanţă, se poate vorbi despre cap sau inimă, dar ceea ce s-a pierdut, în acest caz, este acest centru divin, şi astfel, dezordinea se propagă: o fugă aiurea, o derută. Toate celulele văd că şeful, capul, nu mai este acolo, şi fac ceea ce li se spune: devin duşmani pentru om şi îl ameninţă. Înainte, ele erau ascultătoare, drăguţe: toate celulele inimii, plămânilor, braţelor, picioarelor... erau în serviciul lui, dar acum vor să-l facă să moară, aproape. Este la pat şi ele îi spun: „**Ah, ah, e bine. Acum înţelegi? “** Şi ele se bucură. Dar dacă centrul revine, adică spiritul, ele se pun din nou la lucru în mod armonios.

Dacă oamenii trebuie să înţeleagă ceva într-o zi, nu despre microbi sau stele trebuie s-o facă, ci cum să-şi menţină mereu spiritul în centrul tuturor activităţilor

lor. Numai în acest fel vor trăi în plenitudine şi pace, aceasta va fi Împărăţia lui Dumnezeu.

* *

Nu există activitate mai importantă şi mai glorioasă pentru om decât să facă să conveargă toate puterile intelectului său, ale inimii şi voinţei sale către realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Din nefericire, nu se găsesc mulţi candidaţi pentru această treabă, şi ceea ce se observă din ce în ce mai mult în lume este, mai degrabă, manifestarea unei personalităţi exacerbate: orgoliul, vanitatea, pretenţiile... Fiecare îşi urmează ţelurile şi ambiţiile proprii, şi Împărăţia lui Dumnezeu este lăsată deoparte.

Iată de ce, este foarte important ca aici, în Fraternitate, să formăm un nucleu viu, puternic, pentru realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Astfel vom putea influenţa alte minţi, alte suflete. Şi într-o bună zi, când copiii luminii vor fi uniţi, în ţel, chiar şi în gând, ei vor apleca balanţa de partea lor şi vor câştiga în faţa acelora care nu vor decât distrugere şi haos..

Veţi spune: „**Dar de ce Cerul nu se hotărăşte deloc să intervină pentru a schimba lumea?** “ Desigur, el poate să o facă, dar fără consimţământul şi dorinţa oamenilor va fi inutil: ei nu vor înţelege, nu vor aprecia, şi din nou vor distruge tot. În timp ce, dacă voinţa schimbării ar veni de la ei înşişi, dacă din cauza a ceea ce au suferit, a lecţiilor primite, ar dori cu adevărat să amelioreze starea lucrurilor, restul se va face automat. Lumea invizibilă va declanşa alte forţe, alţi curenţi, alte energii, şi vom asista la o schimbare extraordinară. Dar această schimbare trebuie să vină

din partea oamenilor. Ei trebuie împreună să hotărască să muncească pentru a obţine intervenţia forţelor cosmice. Dacă nu insistă, nu vor obţine nimic. Inteligenţele sublime nu vor decide niciodată să se amestece în afacerile oamenilor numai pentru că le-ar face plăcere să se amestece. Este sarcina oamenilor să le-o ceară.

De aceea, de fiecare dată când ne reunim, trebuie să veniţi cu această dorinţă de a atrage forţele Cerului pentru a realiza Împărăţia lui Dumnezeu. Atât timp cât fiecare vine cu preocupări personale: căsătoria, chiria, schimbarea profesiei, învingerea unei concurenţe etc... toate aceste dorinţi şi gânduri disparate nu pot forma o putere capabilă de a declanşa energii binefăcătoare în cosmos, şi nu se va reuşi nimic. Pentru a obţine aceste rezultate trebuie ca noi toţi să ne concentrăm spre acelaşi scop.

Există în concentrare o foarte mare putere. Concentrând razele soarelui cu o lupă este posibil să dai foc unei păduri. Dar trebuie ca ele să fie concentrate. Pentru că ne reunim trebuie să obţinem şi rezultate, altfel este inutil, şi chiar stupid, să ne adunăm. Dacă nu putem face nimic cu aceste forţe produse de colectivitate, este mai bine să rămânem acasă. Pentru ce trebuie să-ţi petreci viaţa în activităţi inutile? Dacă nu obţii rezultate este lipsit de sens să continui. Şi rolul meu exact este de a vă lumina, de a vă orienta, de a vă determina să obţineţi cele mai bune rezultate posibile.

Problema este de a da tot timpul o direcţie activităţii spirituale, şi de a spune: **„Eu meditez, eu gândesc, mă rog pentru aceasta sau cealaltă“**. Da, indicaţi motivul, scopul, pentru ca aceste forţe să nu plece aiurea. Şi astfel gândurile voastre vor deveni

ascultătoare, ele vor fi în serviciul vostru. Gândul este foarte greu de îmblânzit, de supus, este ca un cal nărăvaş. Dar exersând zilnic ajungi să-l faci docil, ascultător, supus. Şi cum suntem numeroşi şi ne adunăm adesea, forţele şi energiile care le adunăm, forţele şi energiile care le emanăm se înscriu, se înregistrează, ele sunt adunate în rezervoare divine... Şi într-o zi vor veni şi rezultatele. Când? Nu este treaba noastră.

Împărăţia lui Dumnezeu va veni, aceasta v-o spun, Vârsta de Aur va veni... De fiecare dată când vă rugaţi sincer, intens şi dezinteresat, sunteţi satisfăcuţi, dar progresiv. Procesul este continuu, el merge amplificându-se, căci ceea ce cereţi nu se poate realiza într-o zi. În momentul în care vă rugaţi, ceea ce cereţi începe să se realizeze, dar trebuie mult timp ca aceasta să se împlinească. Când plantaţi un bob, se realizează deja ceva. Pentru ca bobul să se transforme în copac vor trece ani, dar deja sunteţi mulţumiţi pentru că el creşte. Dacă veţi cere Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa, nu o veţi putea aduce în aceeaşi zi, nu este posibil, este un copac uriaş care nu poate creşte dintr-o dată. El este plantat, bobul este acolo şi copacul creşte. „**Dar nu îl vedem!“** Ah, dacă sunteţi miopi... Eu îl văd, bobul creşte.

Când veniţi dimineaţa, la răsăritul soarelui, concentraţi-vă asupra Împărăţiei lui Dumnezeu, doriţi Împărăţia lui Dumnezeu, numai aceasta, căci Împărăţia lui Dumnezeu este o stare de perfecţiune, de plenitudine... totul este conţinut în ea: sănătatea, bogăţia, frumuseţea, ordinea, libertatea, pacea, echilibrul, armonia, fericirea... dar mai bine decât să enumerăm acestea, este mai „economic” de a vorbi de Împărăţia lui Dumnezeu, sinteză a tuturor

binecuvântărilor. Cineva spune: „**Ah, dacă aş avea puterea!... Dacă aş avea bogăţia!... dacă aş avea frumuseţea!“** Dar acestea nu sunt decât aspecte particulare, atribute ale Împărăţiei lui Dumnezeu.

De altfel, atenţie, căci imediat ce îţi doreşti ceva personal, apare dezechilibrul care se instalează. Împărăţia lui Dumnezeu este, înainte de toate, o stare de echilibru şi armonie, şi în momentul când începi să insişti asupra unui lucru în detrimentul altuia, introduci deja germenele dezechilibrului. Tot ceea ce are nevoie sufletul nostru, spiritul, inima, intelectul, corpul nostru fizic, este cuprins în realizarea Împărăţiei lui Dumnezeu.

Iisus spunea: „**Cereţi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa, şi totul vă va fi dat pe deasupra”.** Da, pentru că în momentul când veţi lucra pentru o idee divină, deja ea acţionează asupra voastră şi va aduce tot ceea ce ea posedă. Dacă aveţi numai o idee, una singură, în ciuda tuturor imperfecţiunilor, slăbiciunilor şi ignoranţei voastre, această idee care locuieşte în lumina înaltului vă va pune în comunicare cu prieteni noi, vă va face cunoştintă cu alte creaturi, cu alte regiuni, şi astfel, după câtva timp, această singură idee v-a adus tot Cerul. Ideea singură a Împărăţiei lui Dumnezeu... şi iată ca această idee v-a legat de toate celelalte idei care vibrează în armonie cu ea şi veţi obţine tot restul. Iată sensul frazei lui Iisus: „**Cereţi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa şi totul vă va fi dat pe deasupra”.** Între începutul şi sfârşitul acestei fraze este un întreg spaţiu de explorat.

Este aici un adevăr dintre cele mai importante ale Ştiinţei iniţiatice: o idee, care prin ea însăşi este limitată, poate să vă aducă alte bogăţii pe care ea nu

le posedă. Este adevărat, pentru că ea vă leagă de multe alte idei, care sunt în armonie cu ele. Puţin câte puţin toate celelalte idei fac cunoştinţă cu voi, şi cum fiecare are un teren aici, o locuinţă, vorbind simbolic, toate celelalte bogăţii vin către voi din pricina unei singure idei. Da, pentru că sus totul este legat, nu există separatisme, şi când o idee se mişcă, toate celelalte o urmează. Din moment ce sunteţi în bune relaţii cu o idee, hrănind-o, iubind-o, dorind s-o atrageţi, ea vă pune în legătură cu toate celelalte, care vă trimit ceea ce ele posedă. Vedeţi cum, între începutul şi sfârşitul acestei fraze: **„Cereţi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa... şi totul vă va fi dat pe deasupra”** există un întreg spaţiu gol pe care voi încerca să-l umplu pentru voi.

Astăzi vă explic ceea ce nu este scris în promisiunea din Evanghelie: cum restul ne va fi dat pe deasupra. Este posibil graţie unei afinităţi speciale, magice, magnetice, între o idee sublimă şi toate celelalte idei care se aseamănă, pentru că o idee are întotdeauna reprezentanți pe pământ şi care sunt puşi în gardă. Iată de ce veţi avea tot restul.

Fericiţi cei care m-au înţeles. Fiecare zi, aici, în colectiv, vom cere Împărăţia lui Dumnezeu. Bineînţeles, se poate cere acest lucru şi singur, dar singur nu poţi produce efecte la fel de puternice, doar dacă cunoşti alte legi. Cel care este singur trebuie să ştie că nu va face nimic dacă este singur, şi prin gândire el trebuie să se alăture întregii colectivităţi de fiinţe răspândite în lume care, fără încetare, lucrează în acest sens. Singur nu se poate obţine niciodată ceva, indiferent ce, în acest domeniu. Chiar dacă nu putem fi mereu cu ceilalţi, trebuie, cel puţin, să ne alăturăm lor

prin gândire şi să sperăm că multe alte minţi vor vibra la unison cu noi şi vor răspunde la apelul nostru.

Căci adevărata evoluţie merge în sensul colectivităţii. Cel care se desfăşoară în colectivitate evoluează minunat. Ceilalţi, care se simt nefericiţi, oprimaţi, şi care vor să evolueze singuri, intelectual, citind, instruindu-se, arată că sunt conduşi numai de personalitatea lor. Ei bine, nu este încă o bună evoluţie. Trebuie iubită colectivitatea, să te simţi aruncat în ea ca într-un ocean unde toate sufletele vibrează împăună. Da, este o evoluţie de urmat: mai devreme sau mai târziu, va trebui să învingeţi anumite tendinţe personale, să le supuneţi, să renunţaţi la prejudecăţi, pentru a putea spune, în sfârşit: „**Sunt o fiinţă colectivă, nu mai sunt o omidă, sunt un fluture!“** În acel moment veţi putea părăsi pământul, putând călători spre alte planete, spre alte stele.

CUPRINS